

БОРБА®

Оберменцинг – Мюнхен, есента на 1948 г. Лидери на Българския национален фронт (отляво надясно): Генчо Генчев, Димитър Жейков, Димитър Вълчев, Христо Статев, Стефан Попов, Иван Дочев, Кирил Евдокимов

(архив „Борба“)

Тероризмът

(Вчера и гнес)

Днес отново на дневен ред пред обществото се поставя въпросът за тероризма, неговите вдъхновители и изпълнители. Явление, което травматизира народите. Явление, което руши материални и духовни ценности, резултатите от което са погубване на хиляди невинни човешки животи. **Борбата срещу тероризма е въпрос на чест и дълг както в глобален, така и в персонален план.** Тя е жестока, тежка, непредсказуема и непредвидима, но справедлива по форма и по съдържание. Да не участваш в тази борба, означава да бъдеш съучастник както на извършителите, така и на техните вдъхновители. Тя не е акт, тя е процес, затова и наред с превантивната си дейност има за цел сурово да накаже тези, чийто живот е станал професия „терорист“. Не би могло да бъде и иначе! Какво би станало, ако вдъхновителите и извършителите на терористични актове не получат възмездие? Какво би станало, ако за извършените от тях престъпления им издигнем паметници? Ако техните имена носят градове (Димитровград) или индустриални и обществени обекти? Едва ли отговорът може да бъде многозначен. Едва ли народ, самоуважаващ се, би допуснал това. Едва ли национално отговорна власт би допуснала това. **Едва ли в някоя страна би се случило това, освен в България.** Защо давате за пример България, би запитал някой наивник? В подробности няма да се впускаме! Ще кажем само: **А Юнион клуб? А храмът „Света Неделя“?** А грабежите и палежите на общини, кметства? А мандрите? А Арабаконак? А персоналните убийства? И още, и още... Да не споменаваме терористичните актове след „освобождаването“ ни от свободата на 9 септември 1944 г.

26 години след козметичната промяна на 10 ноември 1989 г., когато уж възстановихме правовия ред в България, когато уж всеки трябваше да носи отговорност за извършеното от него или за извършеното от други престъпление (терористично), но вдъхновено от него, за съжаление още съществуват градове, които носят имената на вдъхновители на терористични актове. Още се правят опити да бъдат възстановени паметниците им, издигнати от себеподобните им. Още улици и местности носят техните имена, което ни най-малко не смущава съвестите на управляващите. Но народът помни и ще им напомня за това дотогава, докогато у тях не заговори чувството за гражданска отговорност, за вина пред поколенията, а „примера за подражание“, който им оставят.

Това народът никога не ще забрави!

И никому не ще прости!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 65, број 2

Книжка гвеста гвагесет и трета

Юни 2016

Не може да се управлява със слухове и измислици

*Отворено писмо до председателя на НС по повод скандалните промени в
Изборния кодекс*

Красимир Гаджоков, гражданин и избирател, Торонто, Канада

Уважаема госпожо председател
на Народното събрание,

Изключително ме разтревожи начинът Ви на аргументация по промените в Изборния кодекс по време на срещата в Народното събрание на 26 април 2016 г., в която сте участвали заедно с министър-председателя и представители на парламентарно представените партии.

Вие сте мой народен представител – така е според решение на Конституционния съд, независимо от кой избирателен район сте избрана (не че българите в чужбина въобще имаме район или пък можем да гласуваме за конкретни народни представители).

Затова настоявам Вие, когато представлявате моето мнение и моята власт в парламента, да базирате мненията и решенията си само на сериозна логика, проверени факти и съобразяване със степента на обществените явления, на които се позовавате.

В стенограмата, за съжаление, намирам свидетелства за точно обратното. Ваши две реплики за изборите в чужбина – „...Изборният кодекс създава възможност да се разкрие секция при 20 заявки, а в деня на изборите отиват да гласуват примерно петима души.“, както и „Най-фрапантното е, когато броят на гласувалите е по-малък от членовете на секционните комисии, чийто състав е командирован от българската държава за три дни, за да отидат там и да гарантират честни избори.“ – са базирани на един единствен, еди-

Часове наред се чакаше за гласуване в посолството в Лондон при старите правила. При новите – гласуването ще е почти невъзможно.

ничен случай от общо 428 секции в чужбина в изборите през 2014-а. Във всички останали 427 секции в чужбина са гласували над 20 избиратели.

Фрапантно е само едно: че

НЕ СТЕ СИ НАПРАВИЛИ ТРУДА ДА ПРОВЕРИТЕ ФАКТИТЕ,

при положение, че протоколите от всички избори досега са публично достъпни на уебсайта на ЦИК. Както и това, че ние, гражданите, които сме ви упълномощили временно да взимате решенията за гържавата от името на нашата власт, трябва да се съмняваме, препроверяваме и посочваме такива груби нелогични необоснованости в аргументацията Ви.

Няма никаква логика или здрав разум такова изключително рядко и незначимо по степен отклонение да бъде давано за пример. Не може чрез „аргументиране“ на обстоятелства с толкова малка степен на разпространеност да бъдат взимани толкова важни решения – като тези за промени на изборните правила, засягащи стотици хиляди български граждани.

Намирам за

НЕОБЯСНИМА ЛИПСАТА НА ПОЗНАНИЯ ЗА ИЗБОРНИТЕ ПРАВИЛА,

демонстрирана от Вас, когато се опитвате да аргументирате позициите си и в друг пример: „В същото време българската гържава е осигурила по трима служители, командировани там.“ (в секциите в чужбина). Не трима, а само един представител на гържавата се изисква за секция в чужбина. При това не е нужно да е командирован гържавен служител – законът изрично позволява (и вече е практика) да е местен български гражданин, упълномощен да представлява гържавата.

Несериозно и особено лишено от здрав разум изглежда и Вашето „решение“ за това колко „лесно“ биха могли да гласуват българските граждани от чужбина: „Не виждам проблем за наш сънародник от Гърция да вземе един автобус и да си дойде за два часа, за да упражни правото си в България“.

Крайно учуден съм от липсата на елементарно съобразяване от Ваша страна, че само от Атина (например) до Петрич пътят е над шест часа в едната посока (и то с автомобил). Какво да говорим за стигането – само заради изборите – до по-далечни населени места, като Варна или Бургас. Защото би трябвало да знаете и че избирателят не може да гласува веднага като влезе на територията на България, а само където е в избирателния списък – обикновено по постоянен адрес.

Крайно опростенческо и неадекватно на реалността е и твърдението Ви, че: „Има достатъчно гаранции за правото на нашите сънародници да намерят начин и да упражнят гласа си и тези, които искат, го правят“.

Ще обясните ли на българските граждани от Лондон – специално на над 8000 гласували през 2014-а там – дали ще имат осем секции за гласуване, след като е прието, че в една секция могат да гласуват не повече от 1000 души?

ИЛИ ЩЕ СЕ ЧАКА ЗА ГЛАСУВАНЕ ПО ОСЕМ ЧАСА?

А на 7000 българи в САЩ, гласували многократно досега, но живеещи далече от милионни градове, които сега ще бъдат лишени на практика от възможността да гласуват – освен ако не решат да отделият цял ден (или дори няколко дни)?

Но най-разгневен съм от това, че грижата Ви да не покажете „упаха“, грижата за собствения ви образ стои над грижата за решение в обществена полза и според обществените желания – за което намирам потвърждение в репликата Ви: „В Преходни и заключителни означава, че сме се уплашили и го вкарваме в Преходни и заключителни“.

Не съм Ви упълномощавал да представлявате моята власт по този начин – като базирате решенията си на нелогични, несвързани с реалността, крайно преувеличени или неадекватно малки проблеми. Виждам липса на логично мислене, виждам несъобразяване с реалността и със степента на процесите и явленията, на които се позовавате като определящи решенията Ви. Намирам тази липса за опасна за обществото и заплахата за националната сигурност на България.

На въпросната среща сте казали и „Крайно време е Конституционният съд веднъж завинаги да се произнесе“ (за последиците от току-що въведеното загължително гласуване).

Понеже съм напълно съгласен с Вас в този конкретен случай, настоявам Вие – като представител на моята власт, за което временно съм Ви упълномощил – да се обърнете официално към президента на републиката да сезира Конституционния съд.

Декларация на Гражданския конвент относно пълзящата реабилитация на комунистическия режим

С пълна сила в България тече реабилитация на диктатурата и породилата я идеология. Част от най-новите прояви на този възмутителен феномен са наградите, раздавани от последния началник на Шесто управление на ДС Димитър Иванов и нейния стар кадър Стоян Денчев; получателят на приза, разбира се, също е креатура на някогашната политическа полиция: става дума за Ахмед Доган, известен и като агент „Сава“, личност с изключително вредна роля в обществения ни живот. Ставаме свидетели на реабилитиране не просто на комунизма, а направо на Държавна сигурност. Все едно в следвоенна Германия награди за „лидерски принос“ да си раздаваха офицери от нацисткото Гестапо.

На също толкова престъпно равнище нашето правителство, което на гуми се представя за проевропейско, издигна кандидатурата на Ирина Бокова за Генерален секретар на ООН. Разбира се, Бокова няма шанс да бъде избрана, така че самото ѝ издигане беше излишно. Тя е неприемлива за Обединените нации, тъй като има навика да си служи с неистини – много международни медии вече повдигнаха въпроса за неверните места в трудовата ѝ биография. Освен това тя си позволи публичното заявление, че действията на комунистическите убийци от 40-те и 50-те години на XX век се диктували от „времето“. Отново опит за реабилитиране на престъпления вместо за разграничаване от тях. Това е същият цинизъм, като да беше казала, че и нацистките убийства се определят от „времето“. Това е и една от големите лъжи на комунизма, чиито защитници отказват да носят отговорност с небезизвестните думи: „Такова беше времето“. В крайна сметка Филип Боков, брат на Ирина Бокова, е авторът на безсрамния израз за „вината и мезетата“ („Вината идва с мезетата“ – бел. ред.). Самата тя излъга относно публично известната роля на баща си Георги Боков в убийството на художника Райко Алексиев. Що за кандидатура може да бъде нейната? Човек наистина не носи вина за деянията на близките си, но прикриването на престъпления с лъжа и цинизъм не бива да води до обществена кариера.

Сякаш на България не ѝ стига позорът от издигането на подобно лице, правителството издига и съпруга ѝ Калин Митрев за представител на страната ни в Европейската банка за възстановяване и развитие. Ролята на този човек в приватизационните провали на кабинета „Виденов“ заслужава отделен интерес, но в момента у нас се извършва не просто реабилитация на ДС и БКП, а триумфалното завръщане на власт на старите, компрометирани, опетнени от привилегии наследници на комунизма.

Връзките на агентите на старата Държавна сигурност с Федералната служба за безопасност на съвременна Русия проличаха не само в публичното поведение на Ахмед Доган, а и в скорошното участие на известния Георги Първанов, или агент Гоце, на българския патриарх Неофит, или агент Симеонов, в награждаване от фонда „Единство на православните народи“. На фона на ролята на неосталинския режим в Кремъл в дестабилизацията на Украйна и Грузия и при явното купуване на партии и бизнеси в България, това участие беше проява на сервилен колаборационизъм.

Формално все още действа декоративният Закон за обявяване на комунистическия режим за престъпен. Той обаче не включва наказателни членове. В България така и не беше проведена необходимата лустрация и декомунизация. Процес, който протече в по-успешните страни от бившия Източен блок и до голяма степен обяснява оттласкването им от моралната и материалната мизерия на прединшната диктатура.

Затова организацията, включили се в Гражданския конвент, ще действат целенасочено за провеждане на закъснелите, но по-необходими от всякога **лустрация и декомунизация на България.**

За престъпленията на комунистическия режим, които включват шокиращо голям брой убийства на невинни, няма давност. Привилегированите при диктатурата лица нямат моралното право да оправдават или омаловажават тогавашните зверства и да прогължават да имат претенции за обществена роля у нас. Престъпното минало трябва да бъде изцяло осветено. България не може да прогължи да бъде арена на нездрава соц носталгия, нито на вредоносните дейности на агентите от ДС. Тази кауза засяга не само формирането на историческа памет, но и самото функциониране на държавните институции, както и на пазарните механизми. До днес България остава пленена страна, която тепърва трябва да бъде изтръгната от ръцете на бившата Държавна сигурност.

Декомунизацията няма алтернатива.

София, 2 април 2016 г.

Критично

Йордан Хаджиев,
Габрово

Искаме си „робството“

Отново се заехме да доказваме на Европа, че сме на последно място – този път по акъл. По улици и площади пак наизлязоха хора, вдъхновявани от оня, дето се питаме „Кой е“, за да изявят своя императив – **не си даваме своето „турско робство“, не щем да го заменяме с „турско владичество“, искаме си робията.** Един професор историк от Академията заяви, че тяхното становище отпреди няколко години е владичество. Получи се нещо като приятелски огън. „Проклетото правителство, не мога да запаля цигарата от вятъра!“ – пише по този повод Карел Чапек.

За щастие аз имам прапраядо, живял в онова време. Обърнах се към него за мнение или съвет, той е бил хаджия, ходил три пъти на Божи гроб, четял и пишел на двата езика. Отделил от големия си двор място за

черква и взел, че я построил – каква да е, но християнска, с икони и утвар. На старини, като овдовял, се замонашил в Батошевския манастир, направил щедро дарение – гробът и името му са запазени досега. **Отде толкова пари, питате, нали е бил под робство.** Бегликчия, откупувал данъка по овците в нашия край. Европейските крале събирали данъците си трудно, а султанът като по-умен ги продавал на търг. Кандидатите се явяват, наддават и който спечели, получава документ, тапия, с право да събира платеното, разбира се, с печалба. Цената се е движила между осемстотин хиляди и милион и половина гроша. Не ще много ум, за да се досетим, че **този мой прапраядо – хаджи Тодор, е имал едно милион гроша.** Поне. Аз съм бедна издънка на богат род, сиромах хаджия.

Професор Александър Балабанов описва в мемоарната си книга „И аз на този свят“ чифлика на баба си в Щипско – цялото землище на едно неголямо турско село. Всичките турци се прехранват от нейната земя и получават пари от нейната ръка. „Заран тя яхваше коня, от едната страна на седлото вири пушка, в другата – камшик, от джоба ѝ стърчи далекоглед. Биеше, без да слеза от коня.“

Едва ли и габровци са преживявали като роби – турчин рядко се е мяркал, кадъна не преспива, последният каймакачин е млад турчин с парижко образование. По икиндия слизал от конака и през моста отивал у комшията на кафе. Смяя да предположа, че този комшия е бил уважаван, но не изключвам жена му да е била хубава. Две черкви в Габрово, две училища, двайсет и шест занаята – произведеното се продава и отвъд Дунава (в Букурещ е имало улица „Габровяни“).

Захари Стоянов разказва, че е било чест за една българска къща на стената да висе револвер.

Дюстабанов повежда въоръжена чета. Моята Бяла черква е имала сто къщи и Бачо Киро повежда сто и трима въстаници, всеки с пушка.

Севлиевският кадия трябвало да решава дивия между две села за мера. Гумощник са българи, Дебнево е турско, спорят за пасище. Нашенци спечелили – довели лъжесвидетели, които се заклели, че от балдър години тревата била тяхна. Колко му е!

Общозвестно е, че когато руски освободители идват у нас, са смаяни да видят, че робите имат къщи, всякакъв добитък, земя и хоро със зачервени моми. „Кого сме дошли да освобождаваме!“ Цитирам по памет едно обявление в московски вестник от 1855 г.: „Продавам осем селяни по 300 рубли, четири жени по 150, бръснар за 400 и музикант за 800 рубли.“

Виген френски историк, изследовател на Османската империя, пише, че никой султан не е извършвал такива кланета на християни, каквито са вършили християнските владетели – само през Вартоломеевата нощ („дътната нощ“) в Париж са изклани няколко десетки хиляди хугеноти. На възражението, че през нощта в суматохата ще посекаат и свои католици, отговорът бил – Господ ще ги разпознае и отдели своите.

Софроний пише в „Житие и страдания“ как разгневеният турчин иска да обеси попа на едно дърво, задето венчал Кованджийовата церква: „Ти ли, папаз, я свърши, ние с нея се бяхме разбрали аз да я взема!“

Да не прогължаваме примерите, ред е на възраженията. Ами Вазовото: „От Батак съм, чичо“, ами Панагюрище, Перущица, Дряновският манастир, Ново село... С горчивина трябва да признаем, че Баташкото клане е дело на нашите помаци, а във въстанията има битки, стреля се от двете страни. Във всяка война има безчинства.

Макар и с не голямо самочувствие можем да заявим, че нашите деди са изпитвали нужда от свобода и собствена държава не защото са били роби, а защото са били наполовина свободни. Самосъзнанието расте с просветата и богатството, бунтовните огнища са в възможните градчета и села. Тогава защо Ботев, Вазов, Чинтулов говорят за робство, а не за владичество? Пишейки тези редове, признавам, че и аз си служа понякога с „турско робство“. Думата „владичество“ е съвременна, малко интелегентска и липсва в тогавашния народен език. Когато се пише бунтовна поезия, са нужни силни думи, а не научни понятия. Ботьовият Христо е велик поет, идол в религията на свободата, но когато баща му го изпраща с пари в Русия, той ги пропилява по пътя, най-вече с хъшовете в Браила.

Питам се защо и кому е потребно да се самоунижаваме и сами да си окачваме на врата „робски вериги“. Не е тайна, че някои комшии черпят самочувствие, като ни приписват робски манталитет, покорност пред силните, „най-верен сателит на Москва“. Всичко това е донякъде разбираемо, но сами да се кичим с тези епитети, не го разбирам. Скромничка – съвсем ясни са мотивите на уличните протести, отдавна се спори „робство“ или „владичество“, сега малкият повод се мъчи да прикрие голямата причина – политиката. Деморализацията има за желана цел деградацията, противопоставянето размътва националната река и някой се кани да лови риба в нея. Историческото достижение на България – нейната принадлежност към Европа, е трън в петата на някои или на някого. Едни не схващат това, излизат на улицата с наивитета си, а други са там именно защото знаят много добре какво правят.

До
Негово превъзходителство
Президента на Република България
Г-н Росен Плевнелиев
София – България

Ваше Превъзходителство господин Президент,

Във връзка с оповестената и поддържана от българското правителство кандидатура на госпожа Ирина Бокова за поста Генерален Секретар на Организацията на Обединените Нации (ООН).

Ние, издателите, редакторите и продуцентите на български медии на територията на Съединените американски щати (САЩ), които в последните години сме отдали всичките си сили и време за изграждане на територията на Северна Америка обединена демократична българска общност и заедно с нашите сънародници сме работили за името и авторитета на България като правова държава, се обръщаме към Ваше Превъзходителство и довеждаме до знанието Ви:

– Несъгласието, протеста и възмущението си от действията на официалната българска изпълнителна власт – правителството на Република България от номинацията му на госпожа Ирина Бокова за поста Генерален Секретар на Организацията на Обединените Нации.

– Ние намираме този акт за унижаваш ни като българи, граждани на една правова държава, чийто парламент и правителство през последните пет години (2011–2015) са приели решения, заклеяващи 45-годишното комунистическо управление в България като престъпно, насилническо и терористично. Срамуваме се от факта, че днес същото управление издига кандидатурата за поста Генерален Секретар на ООН личност, неразривно свързана с комунистическата власт.

– Днес все още има наши сънародници, живеещи с издадени от комунистически съдилища една, две и три смъртни присъди само за това, че са изразявали възмущението си от червения терор.

– Трудно можем днес да приемем с наведени глави, че 26 години след отмяната на комунистическия режим в България и решението на Българския парламент и правителство, се намират хора от горните етажи на властта, които да тиражират властови решения, издигайки за Генерален Секретар на ООН лице, чието минало е символ на една порочна, престъпна и терористична политическа система с нейните противозаконни актове, терор, беззаконие, престъпления срещу личността, отнемащи човешките права и достойнство.

За терористичната, антинародна дейност за 45-годишната комунистическа власт (1944–1989) в България, ние призоваваме Ваше Превъзходителство с отговорността, която носи като Президент и Държавен глава на България, за авторитета на нацията, върховенството на закона и доброто име на родината ни, решително да настоява предложението на правителството, свързано с номинацията на госпожа Бокова за Генерален Секретар на ООН да бъде преосмислено като несъстоятелно и противоречащо на взетите през 2011 г. и 2015 г. решения.

С уважение:

Джулия Даскалова, в. „Неделник“. Чикаго
Лина Крък, издател на в. „България“, Чикаго
Ал. Дърводелски, БНФ, Инк., сп. „Борба“

Краи с лъжата с тюркския ни произход

В началото на седмицата излязоха първите резултати от **най-мощното правено досега ДНК-изследване на генофонда в България**. То доказва по безспорен начин, че **българите са народ с европейска генетична структура, а тюркските гени са едва 1,5%. 40% от днешните българи принадлежат към хаплогрупите E-V13 и I-M423, които най-вероятно са възникнали в нашата Прародина на Балканите и оттук са били разпространени в цяла Европа от нашите предци** при тяхната демографска експанзия след овладяването на земята. Също така за българите са характерни автохтонни, почти ендемични, редки и уникални генни комбинации.

Генетично българите са по-близо до италианците, северните гърци и дори унгарците, отколкото до останалите славяни.

При предишното голямо генетично изследване директорът на Националната Генетична Лаборатория проф. Иво Кременски заяви в материал в сп. „Гео“: **„Независимо дали им се харесва на някои хора, оказва се, че имаме изключително малко славянско влияние в нашия народ – ние стоим много далеч от основните славянски народи“**. Според изследването ние не сме близки родственици със славяните, а имаме само натрупан славянски примес в по-късен период.

„Освен общите гени с Гърция и Италия, имаме корен, който сме наследили от прабългарите, които са дошли от Изтока. Оттам е индоевропейския ни корен. Нашите предци на коне обаче нямат нищо общо с тюркските племена, сочат резултатите – нямаме и 1% гени, свързана с монголоидната раса, към която спадат тюркските племена. Дори въпреки историческата ни съдба на петвековно робство, в гените ни не са останали следи от дългото съжителство с турци. Възможно е ние да сме обогатили тяхното ДНК, но обратният процес не се забелязва“, подчерта акад. Ангел Гълъбов.

Коментар на редактора:

Това генетично изследване е от изключителна важност, а българските медици, учени и историци не му обърнаха почти никакво внимание. Не чухте за него по новинарските емисии, не чухте дискусии в сутрешните блокове, не чухте и изказвания на иначе устатите ни и компетентни историци.

А трябваше.

Защото темата за произхода на българския народ е много важна. И тъй като е много важна не просто за нас, а с голяма вероятност е от световно историческо значение, мнозина предпочитат да мълчат. Чудовищната лъжа, че българите са тюрки (ако се чудите защо македонските лумпени ни обиждат на „татари“, именно затова е) е дълбоко вкоренена в официалната история. Тази лъжа можете да прочетете във всеки учебник по история, по който сте учили вие или вашите деца. Нея можете да прочетете в Уикипедия, нея ще чуете и от устите на най-известните „историци“.

А това е лъжа.

Гените не се погават на манипулация. И доказват лъжата. Езикът, в своето историческо развитие, не се погавя на манипулация. И доказва лъжата. Простата човешка логика, която куца в официалната теория, също доказва лъжата.

Истината се оказва трудна за възприемане, след като са те лъгали цял живот. И се иска открито и непредубедено съзнание, за да я допуснеш до себе си.

А истината е, че българите са изключително гревен народ. Нещо повече. Те са преки наследници на най-гревния народ в Европа. Народът, притежаващ най-старата писменост в света, народът, започнал пръв да обработва златото и металите, народът, чиято култура е била на толкова високо ниво, че с увереност може да се нарече люлка на знанията, които са превърнали европейската цивилизация в това, което е днес. Този народ не е бил пришелец. Не е дошъл от Иран, Пакистан, Афганистан, Татарстан, Хиндукуш, Памир и откъде ли не още. Той е живеел тук от незапомнени времена. И ние сме неговите наследници.

Това обаче не чухте никъде през седмицата. Едно таква признание и навързване на непризнатите досега исторически факти би разтърсило и пренаписало не само българската, но и световната история. И понеже залогът е прекалено голям, се мълчи.

От хилядолетия насам историята на българите е била писана от недоброжелатели. Била е преиначавана и манипулирана. Днес обаче нашата собствена българска научна общност да прави същото – това е престъпление срещу народа, престъпление срещу кръвта.

Рано или късно то трябва да получи своето заслужено наказание. **Защото да ограбиш собствения си народ от идентичност, принадлежност и самочувствие е едно от най-чудовищните престъпления.**

Интернет

Истината за названието БЪЛГАРИ – или защо не ни обичат „големите“ народи

Името Българин има много разнообразни говорни имена – по цял свят името Българин се произнася различно, но означава едно и също име. Получава се заради това че: Българският етноним съществува прекалено дълго време на земята, още преди 7 хиляди години, а може би от преди 25 000 години, когато седем племена се събрали и създали гържавата ИДЕЛ /всяка буква има свое значение/. И всички имена -етноними носят в началото си буквата Б. (Бурогари), Балти (Балхи, Балги), Келти (Белти, Белги), Белуджи (Бълъджи), Пелазги (Бълъзци, Бълъджи, Българи, Бугари, Бугри, Болгари, Волгари, Бургари, Вургари, Балгаръй, Балакрии, Бългери, Бюлгари, Бугури).

Истината е, че няма нито един груг народ освен нашия, който да може да се похвали с толкова много синоними на своето

народностно име, а това определено говори в полза на становището, че Българите са най-гревния народ на земята, както е казал през XV век византийският книжовник Лаоник Халкокондил.

Всеки народ наричал българите с различни имена, но значението било едно, а в зоните около Алтай казват, че „Булгар“ означавало „Човек, който оцелява“. И това е вярно, колко са годините, които Българите са били под чужда власт (робство)? И...нак са оцелели.

Народностното име „Българи“ е толкова старо, че няма народ на земята, който да помни неговото истинско значение!

То е много по-старо от народностните имена на гърци, римляни и египтяни, китайци, келти и германи, индуси, евреи и шумери.

Голямото преселение на народа Богари започва преди третия потоп, от тогава са

и изворите, запазени дълбоко в Историята (в Русия и Ватикана в последствие, след Вт.св.война).

Хиляди години пр.Хр. от Балканите на изток тръгва огромна преселническа вълна. Първоначалното ѝ име очевидно е било Богари (Богарати), понеже част от тях пристигат в Египет вече под името Бохари, а в Индия - под името Бхарати (Бохарати). Векове след това от Памир на изток тръгва голяма вълна от преселници-Бохари, а народът пристигнал в Тарим вече носи името Тохари. А след още векове част от Тохарите тръгва на изток и североизток, те се установяват из новите си места под името Тотари (Татари) и т.н.

Болги, Волки, Белги, Балхи, Бахли, Бугри, Бурги и пр., при които е пропусната пояснителната наставка „Ари“ (Ора, Хора, Гури, Гали и пр.), но това не променя особено тяхното значение на Боги (Божи), Велки (Велики), Белки (Белци, Бели - ще рече „От Белия“), Горни (От онзи горе) и т.н. Част от тези названия означават също Челяци – човечи.

БЪЛГАРИТЕ са единственият народ на земята, който има законно и морално право да се нарича Богари (Бог-Ари, Бог-Ора) т.е. Божиите хора (Синовете на Бога, Синовете Божи, Синовете на Слънцето, Богоизбраните), а всички останали народи – от Британия и Тарим до Сахара и Сибир – са негови деца!

Празници, които и днес празнуваме НИЕ, БЪЛГ-арите

Древната религия на нашите прадеди

Зоро – зората

астра – звезда

из – от

ъм – аз / съм/

Заратустра:

зара – гледам

туст /устра – звезда

ра – бог Слънце

Зороастризмът, това е най-древната религия на прадедите ни, религия, която учи човек да познава доброто и да се пази от злото. Това е религията, в която доброто и

злото са в постоянна битка. Кой ще спечели войната – доброто или злото?

Зороастризмът – религията на поклонниците на Огъня, който олицетворява Светлината, която побеждава тъмнината. Най-доброто доказателство за това е празникът на българите – СИРНИ ЗАГОВЕЗНИ.

Празникът се пада Седем (7) седмици преди Великден. (Седем заради това, че в НАЧАЛОТО седем племена се побратимили и образували държава с името ИДЕЛ, по-късно преименували на БОЛГ).

Великият празник Сирни Заговезни се празнува Седем дни, в които се показват Седем различни обичаи и ритуали, свързани с празника. Трапезата се отрупва с различни ястия – млечни и яйчни, а в Неделята се иска прошка от по-възрастните с думите: „Прощавай!“ и отговорът е –“Простено да ти е от мене и от Господа!“ Празникът се свързва с различни ритуали свързани с огъня – нестинарските танци, прескачането на огнените кладки, само Хамкането не е свързано с огъня, но си е в реда на празника и се почита.

Историята на Човечеството започва от Седемте Рода – племена.

ИДЕ-ЕЛ където ИДЕ е Седем, ЕЛ е Род.

ИДЕЕЛ = СЕДЕМ РОДА = ИДЕ – ЕЛ.

И следват:

СЕДЕМ Рода, СЕДЕМ континента, СЕДЕМ са дните от седмицата, СЕДЕМ са нотите в гамата. Това не са съвпадения случайни. Това е закономерност във ВСЕЛЕНАТА, която БЪЛГАРИТЕ първи са усвоили и са го предали на другите народи чрез Българския Календар.

Българите в Европа, нашите предци са оставили много доказателства, че са съществували от древни времена, не са изчезнали и не са претопени – винаги и навсякъде, където са се установявали, са давали Българските имена на районите, градовете, селата, реките и езерата, низините и планините са носили Българските древни имена, запазили се и до днес.

Българските занаяти, прославили българите в цял свят.

НАЙ – СТАРИТЕ БЪЛГАРСКИ ЗАНА- ЯТИ

- шаръчи – художници
- књигачи – книжовници
- чувенчи – металоработници
- кърчи – водач на кораб
- кратуяри – соколари
- писчи – писари
- корабчи – моряк
- ловчи – ловец
- прелагчи – преводач

Българи! Запомнете едно важно правило!

* Гръбнакът на всяка цивилизация е материалната култура и стопанския живот на народа.

Всяка цивилизация се основава на най-важните си качества, които трябва да притежава:

- * Силна гържавност
- * Развита материална култура
- * Собствени духовни традиции
- * Свой собствен език

Древна България е притежавала всичко това, затова и народът ѝ бил велик още когато е живял в земите на Памир, още когато е била Първата българска цивилизация.

БЪЛГАРСКА ДУХОВНА ИМПЕРИЯ

През средните векове съществува българска духовна империя, чийто очертания значително надхвърлят географските граници. Така че Балканската култура е създадена от българите.

Летописите, в които е отразена българската история с леки промясъци на истината, в повечето събития са били щателно цензурирани, намираме доказателство, че българите са основатели на много научни творения.

Макар че българите живеят отпреди хилядолетия, българското писмо (писменост) навлиза сред народа едва през 4768 година преди Хр. и доказателството за това е:

„Именникът на българските ханове”, той е построен върху 12-годишен животен кръговрат, изискващ системни наблюдения на небето, звездите, планетите, изискващ

изследвания – астрономически, дълги години наблюдения.

На базата на този календар цар Борис поставя началото на българското летописание в 4768 г. пр. Хр.

допълнителна информация: Международно генно изследване на Y-хромозоми доказва: Българите са най-древният народ в Европа – <http://www.geo-bg.bg/наука/b-lgarite-sa-paj-drevniyat-narod-v-evropa>

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИИ – <http://dalida.blog.bg/history/2010/09/10/bylgarite-chast-19.603361>

2137 г. пр. Хр. – 668 г. сл. Хр.

Българите – това е народът, който имаше всичко, което е пожелал.

Този народ вярваше, че светът е открит за него, българите вярваха и никога не се съмняваха в победата си, това е народът, от който се учеше светът.

Едва ли има на света друг народ, който така слабо да познава своята история.

Ние имаме големи учени историци, издани са монументални исторически трудове, но академичният им научен език е недостъпен за простосмъртните, а учебниците по история са написани толкова скучно, сякаш авторите им са имали едничката цел: да накарат българчетата, още едва проходили, да намразят историята на своя народ и, за съжаление, тази цел е вече почти постигната; от друга страна, това незнание се дължи и на многократното пренаписване на историята, нагаждайки я всеки път към интересите на властващата политическа сила, та човек не само ще се обърка, но може и да се побърка; а може би причината е по-отчайваща: старата наша история надвишава сегашното ни жалко самочувствие като на род, сравнението с миналото ни потиска и ние не искаме да си го спомняме...

Тъй или иначе, България е най-старата европейска гържава, която не е сменила името си през вековете. Испания е Испания от 1479, Швейцария е Швейцария от 1291 година, Швеция е Швеция от началото на XI век, Полша е Полша от края на X век, Франция е Франция от 843 година, Англия

е Англия от 827, а България е България от 681 година.

Така пише в учебниците по история. Така знаех и аз.

Но преди осем години пристигна у нас един унгарски професор да търси надгробната плоча на не знам кой си техен крал, умрял някога в България. Плочата я намерихме зазидана в стената на една селска черква и нямаше как да му я дадем, но за утеха го заведохме в кръчмата и там унгарският професор, може би от яд, че не му дадохме тази ценна реликва, или за да изтъкне своя патриотизъм, още преди да пийне от първата ракия, се провикна:

- Как е възможно да броите началото на своята държава от 681 година след Христа, когато още през 2137 година преди Христа сте имали българско царство на север от Китай и по време на слънчевото затъмнение на 22 октомври същата 2137 година преди Христа сте победили китайците, както пишат тъжно техните летописци в хрониките си. Победили сте ги, защото китайците били прост народ и се уплашили от затъмнението, а прабългарите знаели предварително за него и нарочно нападнали същия ден. Аз, – вика унгарецът като отпи от ракията – това го знам, защото покрай тази ваша държава е поминувало и нашето маджарско племе. Ние – вика – с вас сме от едно коляно и от една кръв. Не по друга причина, а за да спасят империята си от неугържимите набези на българите, предвождани от своя хан Тимоти от рода Дуло (от същия род са, както знаете, и Кубрат, и Аспарух, и Крум, и прочие). Китайците започнали да строят Великата китайска стена, но не успели още да я довършат, и ето ги – българите се задали пак откъм север. Тогава китайците качили върху стената китайки-циркаджийки и онези сурови българи, като видели китайките да мятат голи кълки, се прехласнали и докато се прехласвали, китайският мравуняк продължавал да гради нататък стената. Като разбрали измамата, прабългарите напоръжали китайците, пришпорили конете си и препуснали на запад подир слънцето

да търсят края на стената. Те препускат, китайците градят, те препускат, китайците градят – така българите стигнали до пустинята Такламахан, напоили конете си в реката Тарим и се разделили на две – едните тръгнали на север, другите – на юг.

Ха назграбе!

Тези, гето тръгнали на север, прехвърлили планината Тянь Шан и нарекли най-високия връх на името на своя бог Тангра – така се казва върхът и досега – Хан Тенгри, а хребета, по който препускали, нарекли на себе си – Болгар. Продължили нататък, прекосили планините Памир и Хиндукуш и тук, където сега е северен Афганистан, основали втора държава, наречена също България. Но понеже другите народи не можели да произнесат ъ(то) във вашия език, наричали държавата ви Балхара (Балх), Болгар или Булгар, а гърците я наричали Бактра или Бактрия (то аслъ кой може да произнесе правилно името ви: руснаците ви викат балгари, англичаните – балгейриън, французите – бюлгар, немците – булгарен, арабите – бурджан, ний, унгарците, сега ви викаме булгар, а преди сме ви викали полгар, булгар ви наричат и арменците, чехите ви наричат булхар, украинците – балхар, индийците – балхар, персийците – болгар...).

Другите българи, гето тръгнали на юг, прекосили Тибет, и забележете – вика унгарецът, допивайки първата ракия, – живели известно време край планината Магара, после прехвърлили Хималаите, минавайки през прохода Шунка, и слезли в Индия, опъвайки юртите си край река Тунджа. После тези българи отишли към Ефрат, в Месопотамия, и там основали третата българска държава. Наричали народа балхарис, сиреч българи, царицата им носела същото име – Балкис, това е Савската царица, описана в Библията, гето ходела да задава гатанки на Соломон през 1001 година преди Христа.

По-късно тези българи тръгнали на запад, заселили се в Египет, в областта Сакар, после поемат на север и стигат до Балканския полуостров, планината, където спират, наричат Сакар планина, реката край нея кръщават Тунджа, прохода, през който

прехвърлят Балкана на север, наричат Шипка, а свещената си планина – Магара. Те носели със себе си тези стари и далечни имена, както европейците са занесли в Америка имената на своите стари градове – Лондон, Париж, Москва, Берлин, Ню Орлеанс, Ню Берн и т.н...

Ха наздраве!

Но да оставим Савската царица да задава гатанки на цар Соломон, а ние да видим какво правят ония българи на север, дето основаха държавата си Балхара под планината Памир.

Девизът на тези прабългари някога бил: „Не замръквай, където си осъмнал!”, после станал: „Не умирай, където си роден!”, но тук, под сянката на Памир, им харесало и започнали да градят градове, да сеят жито и да развъждат добитък, да добиват желязо и мед, да украсяват жените си със сребро и злато. Древногръцкият историк Страбон нарича Балх, столицата на Балхара, „перлата на Азия”, тук през VI век преди новата ера пророкът Заратустра е написал свещената си „Зенд-Авеста”.

Кога е било основано това прочуто царство, не се знае, това се губи из мъглата на вековете, – вика унгарецът, като отпива от втората ракия – но известно е, че египетският фараон Рамзес II, съблазнен от богатствата на Балхара, се опитал да я завладее през 1275 година преди раждането на Христос и докато българите разгромявали войската му в подножието на Памир, Мойсей решил да избяга от Египет и повел поробените евреи през пустинята към обетованата земя Ханаан, така че вашата история е по-стара от Библията, вика унгарецът, и вий, българите, сте спасили бедните евреи не само през Втората световна война, но и 33 века по-рано.

През 329 година преди Христа и Александър Македонски нахлул в Балхара, но го бой не се стигнало – вместо войска, на среща му излязла принцесата Роксана и го попитала :- „Какво търсиш тук, Александре?” Пленен от красотата ѝ, той отвърнал:- „Намерих повече от това, което търсех”, паднал на

колене пред нея и я помолил да му стане жена и царица на света (това била първата – и единствената – жена на Александър, и тя била българка!). На другия ден се качили двамата навръх планината Хиндукуш – Аристотел му бил казал, че там е краят на света и отвъд тази планина се плискал безкрайният световен океан, но като погледнал от върха на изток, Александър видял, докъдето стигало човешкото око, безкрайни поля и планини – и заплакал, защото разбрал, че няма да може да завладее целия свят, побоял се и скоро след това умрял.

Просъществувала тази велика ваша държава до 230 година след Христа, когато я покорява персийският цар Арташир I.

Далече преди това обаче, неизвестно защо, старият цар Кардама оставил престола на сина си Ила, прехвърлил се на юг през Памир и основал в Северна Индия четвъртата българска държава. Наричала се тя също Балхара и просъществувала едновременно със старата Балхара много векове. Споменът за нея е запазен в индийските веды – в „Агхарваведа”, написана на санскрит през X век преди Христа.

Нещо повече – индийски царе до X век след Христа продължавали да се наричат Кардамити, както династията на Бурбоните във Франция или на Романовите в Русия, а пред името си слагали титлата балхара – името на древната държава се превърнало в титла, както името на Цезар. Оттогава са и общите ви думи в двата езика: уча, чета, будя, баща, татко, лик, хубав, китна, шал, сандал, тава, халка, чорба, компот, соя и много други.

Бежанци от покорената памирска Балхара тръгват на север и край днешния град Самарканд основават петата българска държава, а голямото езеро, до което стигала границата им на изток, нарекли на себе си – Балхаш. Просъществувала тази държава до VII век след Христа. Други от победените българи тръгват на запад, прекосяват пустинята Каракум и основават на изток от Каспийско море шестата българска държава, кръщават морето Болгар дингезе (Българско

море), така се наричало то до Късното средновековие, а планината, в подножието на която спират, наричат Балхани – както и вие наричате най-голямата си планина в днешна България. Трети от българите отиват отвъд Каспийско море и там основават седмата българска държава, наречена Балкария (така се нарича и до днес тази автономна република в Руската федерация), а градовете си нарекли пак със старите български имена Балхар и Булкар-Балх. Четвърти от българите, водени от вождя си Вунд, през 127 година преди Христа прехвърлят планината Кавказ и се заселват в земите на днешна Армения, там основават осмата българска държава, нарекли местността Булхар, главния си град – Балк, тези имена те носели до IX век след Христа, а една от реките там и сега се нарича Балгаручай.

Където и да идат българите, все носят името си и, макар изкривено от произношението на съседните народи, го оставят след себе си като светли стъпки по картата на тъмния азиатски континент.

Прекрачвайки от старата в новата ера, българите прекрачват от Азия в Европа – стигат до Азовско и Черно море и там митичният цар Авитохол, както свидетелства „Именникът на българските ханове“, основава през 165 година след Христа деветата българска държава, призната – нещо нечувано – дори от гърците и наречена от самия византийски патриарх Никифор:

ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ!

Вий – вика унгарецът като допиратата ракия, – и тази България не броите, защото била на друга територия. Кое, обаче, е по-важно: земята, където се намира държавата – или народът, който е основал всичките тези български държави?

Прочула се тази Стара Велика България най-много при хан Кубрат. Този хан Кубрат (който си е жив потомък на Атила, „бичът Божий“, но тури му пепел!) незнайно защо расъл в Константинопол, изучил се там, образовал се и приел християнството през 619 година – през същата година, когато Мохамед започнал да проповядва в Мека исляма,

а застанал начело на Велика България през 632 година, когато умира Мохамед.

Това за образованието не го казвам случайно, – вика унгарецът – защото вий, българите, след този Кубрат имате само един учен цар – Симеон Велики, който също живял в Константинопол и учил там в най-стария европейски университет – Магнаурската академия, а всичките ви по сетнешни царе, до последния, са прости и необразовани.

Тъй че напразно вий се отричате от прабългарите, – вика все по-ядосано унгарецът и си поръча третата ракия – ако има нещо свястно във вас, наследили сте го от тях, защото те не са били монголци, както ви разправят, нито пък хуни или тюрки, а индоевропейци със загадъчни космически познания.

За разлика от безпросветните италианци, които в 1600 години след Христа изгарят на кладата Джордано Бруно, понеже твърдял, че Земята се върти около Слънцето, прабългарите не само знаели това – издълбаното върху надгробните им камъни Слънце с кръжащите около него 6 планети е било нещо като техен държавен герб (по-късно, след насилственото покръстване, богомилите го превърнали в свой сакрален знак), та още през 4768 година преди Христа тези умни прабългари изчислили, че Земята се завърта около Слънцето за 365 дни и една четвърт от деня без малко и пресметнали това „без малко“ с невероятна точност. Съпоставяйки движението на Земята с движението на Юпитер, те уточнили, че Земята обикаля около Слънцето за 365 денонощия и 2422 хилядни от денонощието, което е с половин секунда по-малко от абсолютно точното астрономическо време, измерено днес.

Основавайки се на тези свои астрономически знания, прабългарите създали най-съвършения календар, известен досега: годината започвала в деня на зимното слънцестоене, на 22 декември. Този ден, понеже слънцето стои, бил обявен за нулев, останалите 364 дни били разпределени в четири сезона, по 91 дни. Всеки сезон бил разделен на три месеца, първият месец от

сезона имал 31 дни, останалите два – по 30. По този начин първият ден на първия месец от зимния сезон съвпадал със зимното слънцестоене, първият ден на първия месец от пролетния сезон – с пролетното равноденствие, първият ден на първия месец от летния сезон – с лятното слънцестоене, първият ден на първия месец от есенния сезон – с есенното равноденствие. На всеки четири години високосният ден се прибавял преди първия ден на седмия месец – в деня на лятното слънцестоене, също бил нулев ден, прабългарите го наричали ени, днес го наричаме Еньовден.

НАЗВАНИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ ГРАДОВЕ И МЕСТНОСТИ ДАДЕНИ ОЩЕ ОТ ДРЕВНИ ВРЕМЕНА

От I век до XII век.

Някога древните българи са назовавали селищата и планините с особени имена. Някогашната крепост Дуросторум българите са наричали Дръстър. А старото име на Варна е било – Одесос.

Българите, където и да са живели, са наричали местностите и градовете със свои български имена.

Характерното за българските имена още от древни времена е, че са давали окончания на повечето думи: за мъжки род окончанието е било „А“, за женски род – „ВА“.

На историческата карта на България са нанесени имената на най-старите селища. (от „Кирило – Методиевската енциклопедия“ БАН, 1985 г.)

Името на главното българско светилище Магара, което на древнобългарски е означавало „свещено място“, често се е използвало през VI, VII, VIII век.

Освен това име в българския етимологичен речник I.-III. са и групи думи, използвани като говорими в различните краища на България.

Например, в източна България хората са използвали имена, които и днес използваме:

Дръстър, Карвуна, Магара, Тутракан, Шабла, Каспичан, Синдел, Чирпан, Абоба – старото име на Плиска.

Другата дума е „боила“, чийто превод на старобългарски означавала болярин.

Думите: рът, рид и урва се срещат и на изток от балканите. Имената на върхове и планински дялове са се запазили и днес: Руй, Руен, Бурел, Миджур, Бунай, бохот – предполага се че произлиза от „бох“ – градина, другото наименование за градина е „лахан“ – зеленчук или градинар. Произлиза от думата „лаха“ (леха) и се е използвала през IX – X век.

Думите – галата, верезава, колубря са имали по две форми – едната за мъж, другата за жена. Думите от мъжки род завършвали на „а“, а за женски род с „ва“. В родопския край хората казвали на върхът – „врохот“ или „връот“. Днес старите родопчани си използват същите думи.

През XI в. в източните Родопи се използва думата „лаханара“ за определение на градинар.

Определителни окончания древните българи са използвали и през X – XII век: галата, турда, орша, бутра, магара, чукара, мачката, гъвана, тънтава, плъскова, чубра, рабоша, обай – гора, байна – баша. Някои от думите и днес се използват като наречия и в различните райони на България, особено в родопския край и в югозападна България.

Неотдавна имах един случай в Сандански, едно малко дете беше паднало в една локва и старата жена, която беше наблизко казва: „то, малко се утепа, ама нищо му няма“. Направо ми изкара акъла, защото утепа в моя край му викаме – утрепа, значи се е убил. Това – между другото.

За българските окончания, май друг народ няма такива, като нашите – за мъжки и за женски род. На чужденците им е много трудно да кажат – „Пеева“, казват „Пеев“ – и а-то отсъства.

Съдбата на всеки голям народ сякаш е да остави на поколенията си нещо значимото, нещо, което другите народи нямат. Типични български имена на планини, градове, местности, църкви и др.

bradva.bg, Oct., 19, 2015

Сегем мита за Освобождението

Момчил Дойчев

Един от най-тежките митове в българското национално съзнание и до днес е свързан с Освобождението. „Освободителният мит“ се основава на елементарната представа, че е възможно някой друг да ни освободи, без сами да сме отговорни за свободата си. Този мит обилно се подхранва повече два века. Негова опора е помощният мит за „освободителните мисии“ на Русия на Балканите и в частност по отношение на България. Този мит е дълбоко вкоренен в съзнанието на българина и се крепи най-малко на два фактора – мощна многовековна руска пропаганда от епохата на Възраждането до днес и незнанието и незаинтересоваността на голяма част от българите да научат историческите факти и събития от своето минало, за да ги анализират и да направят своите изводи за истинската същност на руската политика към България.

Този мит се основа на комплекс за малоценност, дълбоко внедрен в българското историческо съзнание. Този комплекс създава и пагубния фило-фобски комплекс по отношение на Турция, Русия и Европа. Особено пагубно се оказва русофилското суеверие, както точно го определя Димитър Благоев – предпоставка за националните погроми на България през ХХ-ти век. Комплексите за малоценност все пак произтичат и от исторически реалности. Те не възникват в резултат само от националните погроми през ХХ-ти век, а много по-рано. Вазовите чичовци прекрасно илюстрират тези български комплекси. Образно и геополитически казано те се изразяват в това, че сме в „чрево адово“ – това населявано от нас място, което е обект на завоевателните мераци на две евро-азиатски империи и на всичките ни съседи.

В този аспект усилието на Апостола на Свободата изглежда трагично. Защото той се бори за вътрешно и външно освобождение със собствените сили на народа, а не чака

друг да ни завладее и освободи от грижата за собствената ни свобода. Пробуждането на народа се оказва задача непосилна дори след повече от свободен век. Наистина само заспали народи имат нужда от будители... Именно това дава основание на Стоян Михайловски да пише, че българите са освободени, но не и свободни – в началото на ХХ-ти век, а бихме казали и до днес.

Първи мит – Освобождението е еднократен акт, състоял се с подписването на Санстефанския предварителен договор за мир

Освобождението не е еднократен акт, а процес, който продължава десетилетия. Същност ние като народ сме изстрадали свободата си достатъчно много сами. И сме направили нещо немаловажно за своето освобождение. Пътят на българите към Освобождението е дълъг и труден: минава през борбите за създаване на независима българска църква, през Априлско въстание, решенията на Цариградската конференция, участието в Руско-Турската война, Съединението и Сръбско-българска война, Обявяване на българската независимост, Балканските войни, първата и Втората световни войни та до днес...

Втори мит – Българската държава възкръсва на 3 март 1878 г.

Юридически България се възстановява като държава на 13 септември 1878 г. с подписването на Берлинския договор. Но възкръсването на българската национална държава не означава: пълноправно освобождение; пълна независимост; възстановяване на суверенитета върху всички български земи, признати с референдума за учредяване на Българска Екзархия и с решенията на Цариградската посланическа конференция. Интересите на империите по това време, на всички без изключение, е да не се създаде

голяма независима държава на Балканите. В резултат на неадекватна политика, патриотарски илюзии и митове настъпват националните погроми през 1913 г. и 1919 г. Битката за освобождение на националното етническо пространство завършва с провал. А през 1944 г. настъпва краят на независимата българска държава със съветската окупация и окончателния отказ от бленуваното национално обединение. Това поражда не само дълбока покруса, но и силни негативистки комплекси, които се проявяват особено силно днес.

Трети мит – Руските войски „са освободили цялокупна България“, но „лошият“ Запад нарушил Санстефанския договор

Резултатите от руско-турската война към деня на подписването на предварителния мир в Сан Стефано – фактическо примирие са следните:

Руската армия, заедно със съюзните румънски войски са окупирали Северна централна България. В Южна България са окупирани само Софийския санджак до Горна Джумая, долината на Марица до Одрин и пътя от Одрин до Сан-Стефано. В Черно море господства османският флот и от крайбрежието е окупиран само Бургас. В Западна България Сърбия е окупирала българските градове Ниш, Бела паланка, Пирот, Враня, Кула, Цариброд и Трън. До сключеното в Одрин примирие Русия не е окупирала Видин и цяла Североизточна България, а в крепостите Русе, Силистра, Шумен и Варна са останали силни турски гарнизони.

Следователно цяла Македония, Беломорието, Родопите, цяла Североизточна България и част от Северозападна България, цялото черноморско крайбрежие с изключение на Бургас, са останали под османо-турски контрол.

Ролята на Русия в българската нова и най-нова история е или фалшифицирана, или най-малкото превратно представена. Защото българското освобождение, постигнато в резултат и на руската експанзия към топлите

морета, ни е донесло много повече отрицателни, отколкото положителни последици. Това произтича от факта, че руският фактор се е проявявал най-вече като военно-окупационен, диктаторско-политически и духовно-догматически. Да не говорим за днешната му енергийно-икономическо-политическа роля. Най-често намесата на Русия в българските работи е била военно-политическа – от войните за наследството на Османската империя до повторното „освобождение“ през 1944 г., и догматично-идеологическа – подготовката на българската интелигенция и особено духовенството за ролята, които им се отрежда, съобразно руските интереси.

Истинската роля на Русия се проявява най-ярко при борбите на българския народ за църковна (духовна) самостоятелност, за национално освобождение и за истински независима българска държава. И в трите случая официалната руската политика е противоположна на българските национални интереси – Русия подкрепя Цариградската патриаршия, а не българските църковни дейци, всячески е пречела на българите самостоятелно да се освободят и води борба след като ни е „освободила“ против българската независимост.

Особено важно е да се разбере ролята на Русия за нашето освобождение и независимост. Русия се бори не за освобождението на православните братя-славяни, а за да си осигури геополитически плацдарм за превземането на Цариград и контрол над Проливите. Последното, което Русия би желала, е да се постигне една обединена, независима и силна България в нейните естествени етнически, исторически и геополитически граници. Както се изразява един руски дипломат през 1914 г. „това е кошмар за интересите на Русия“. Русия като велика сила се стреми към постигане на едно уравновесяване между България, Сърбия и Румъния, които, разбира се, смята за своя „естествена придобивка“.

Четвърти мит – Санстефанският мит и „русофилското суеверие“

Санстефанският мит и до днес омязва сърцата на наивните българи, които

смятат, че „Велика Санстефанска България“ е била волята на „Освободителката“. Разбира се, за Русия „Сан Стефано“ е блъф за вътрешно-руско и най-вече за българско ползване. „Не можеше Александър Втори да въодушеви своя народ за войната с Турция като разкрие истинската цел на Империята – завземането на Цариград и контрола над Проливите – не – той облече действителната задача на войната в идеологически одежди – освобождението на жестоко потиснатия православно-славянски народ“, пише през 1939 г. философът Димитър Михалчев.

Руската дипломация умело създава един прекрасен мит, за да формира, както се изразява Димитър Благоев, онова „русофилско грубо политическо суеверие“, което ще доведе до национални погроми, но и досега омагьосва много патриотарски и крайно националистически настроени българи.

До сключването на Берлинския договор Русия изобщо не разглежда България като бъдещ политически субект. За нея това е окупирана в резултат от войната територия. По правило Русия първо „освобождава“, а после присъединява завоюваните територии и народи под една или друга форма към империята – такава е съдбата на Крим, Украйна, Полша, Финландия, Грузия, Армения, Средна Азия. В руските дипломатически документи от онова време „отвъддунавската територия“ никъде не се нарича България.

Пети мит – Русия иска да има велика и независима Санстефанска България

Договорът в Сан-Стефано за Русия няма реално значение. Той има само идеологико-пропаганден смисъл.

Има руски защитници в България, пише социалистът Кръстю Раковски през 1895 г., които вярват, че Русия иска създаването на една велика България. Но тези руски защитници имат голям недостатък – те не четат руските вестници... Действителното желание на руската дипломация е да не види никой път България една силна и независима държава. Такава една България не влиза

в интересите на Русия, защото тогава тя не ще има влияние над нея... Наопаки – една слаба и разпокъсана България – ето идеала на руската дипломация“.

Шести мит – стремежът на Русия към Цариград и Проливите е в интерес на България

Даваме гумата отново на Кръстю Раковски: “Пътят на Русия към Цариград значи за нас политическа смърт... ако русите влязат още веднъж в България, под един или друг предлог, то те вече не ще излязат. Ний трябва да разберем, че опасността за нас иде от Русия и към нея трябва да водим една систематическа отбранителна политика, като се опираме на всички враждебни ней елементи. В разбирането на тази политика е спасението на България и рано или късно тази политика ще бъде политиката на голямото мнозинство на българския народ. Колкото повече ний напредваме в политическото си развитие и се проникваме с духа на независимостта и свободата, толкова повече у самия народ ще се усилва желанието да се освободим от всяко покровителство, било то руско или друго“.

Седми мит – Българското освобождение не само е безкористно, но и безплатно

В брой № 2 на Държавен вестник от 10. 01. 1884 г. е публикуван следният Указ № 1144. “Ний Александър I С Божията милост и народна воля княз на българите Провъзгласяваме: Народното събрание прие, Ний утвърждаваме следующата КОНВЕНЦИЯ за изплащане от България на Русия разноските по **окупацията** на Княжеството от Руските Импер. Войски, съгласно с определението на Берлинский договор“. В пълния текст се описват размера и сроковете за заплащането, където „безкористната“ помощ е определена на 10 680 250 книжни рубли и 43 копейки, което по онова време се равнява на 32,5 тона злато.

(Със съкращения)

д.ин. Венелин
Бараков,
историк, археолог

Градът във Второто българско царство

Венелин Бараков е роден на 11.06.1974 г. в гр. Трявна. Завършва Славейковата гимназия в родния си град и висше образование във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“. Работи като асистент по средновековна археология във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“. Научните му интереси са насочени към изследването на средновековния български и европейски град и крепостното строителство през Средновековието. Автор е на над 30 научни статии по тези проблеми. Книгата „Градът във Второто българско царство. Раждане, типология и структура“ е дисертационния труд на Венелин Бараков. Тя е резултат от над 10-годишни проучвания на автора върху фортификацията, структурата и организацията на пространството в града на Второто българско царство. Авторът участва в различни екипи, проучващи старите български столици – Плиска и Преслав. Провежда самостоятелни разкопки на редица средновековни градове и крепости (Килифарево, Севлиево, Шипка, с. Царева ливада, с. Скалско – обл. Габрово, и др.). Дългогодишните му наблюдения и теренни изследвания стоят в основата на този забележителен монографичен труд, който е първият, посветен на структурата на града на Второто българско царство.

В нея е изяснено за първи път в българската медиевистика явлението „град“ през Второто българско царство и археологическите реалии, които то визира. Предложена е нова терминология за отделните части, укрепени пространства и структури в града. Разгледан е проблемът за т.н. „замък“. Посочени са извори и конкретни паметници, които илюстрират, че

„замъците“ през Второто българско царство са всъщност резиденции с представителни, управленчески и административни функции в града. Предложено е решение на проблема за раждането на града на Второто българско царство. За първи път в българската медиевистика е предложена типология на града с ясно посочени критерии – функциите на властта в града на Второто българско царство. За първи път в българската медиевистика е проследена историческата топография на градовете на Второто българско царство. За първи път са представени резултатите от проучванията на автора върху един от градовете – при дн. град Севлиево, които досега не са публикувани. Книгата е предназначена за специалисти – историци и археолози, но ще изкуши и всички, които се интересуват от раждането, историческото развитие и съдбата на средновековните български градове.

За контакти с д-р Бараков посочваме неговия адрес:
гр. Трявна, 5350, ул. „Калето“ № 22, e-mail vbarakov1974@abv.bg.

БОРБА

Милко Мушмов

Пог сянката на свободата

УВОД

Комунизмът, въпреки смъртно ранен, все още не е мъртъв. Аз избягах от този ад преди 55 години със семейството си, след като погубих единадесет черни години от моя младежки живот под един нечовешки режим.

След неговото икономическо разпадане през 1989 г. много хора по цял свят въздъгнаха с облекчение. Но те се самоизлъзваха в едно желано самоуспокоение, защото вълкът козината си сменява, но нравите си – никога!

След като т.нар. демокрация беше установена в България, ние посетихме нашата Родина няколко пъти само за да намерим една неимоверна грозота – физическа и душевна – като последица от полувековен живот под комунистическия „рай“: девствените черноморски брегове и плажове – замърсени, зелените вековни гори – безмилостно изсечени, величествените планини – голи и индустриализирани, техните някогашни изриво клокочещи студени поточета – сухи или задушени от грозни фабрики, отровени от токсични отпазъци и вливания. Все пак най-потискащо впечатление за нас беше постоянната психологическа повреда, нанесена на нашия народ: завинаги бяха изчезнали усмивките, легендарната любов към мирен живот, усилен труд, спестовност и семейни добродетели; гушите – осакатени от алчност и похотливост, открито отворени за бързи печалби, плоски развлечения и краткотрайно „щастие“. Какво дълбоко разочарование!...

Смяната на името на комунистическата партия с това на социалистическа не означава нищо ново – старите лешояди все още държат здраво „кокала“ – своите постове, заплати, пенсии, повишения, бонуси, вили, леки коли и тлъсти банкови сметки.

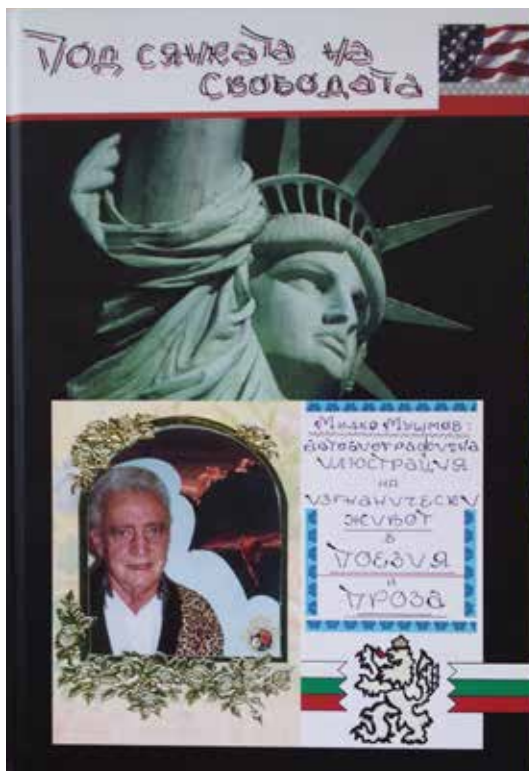
Те все още управляват страната с терор, предупреждения, страх и насилствени тактики, но сега не толкова открито, не така директно арогантно, както преди. Човек може да се запита: „Защо това е така?“ Отговорът е прост и ясен: нацистките военнопръстълници бяха справедливо осъдени от Нюрнбергския международен съд в края на Втората световна война! Нито една обаче от „великите демокрации“ – самите те жертви на Студената война, не потърси отговорност за милионите невинни хора, измъчвани и избити от комунистите! Така че червените палачи просто допъзляха тихо и кротко в техните комфортни черупки, чакайки друг шанс да изпъзлят под маскировка. И те го сториха! И Америка просто гледаше и даже нещо повече – тя им помогна финансово!...

Милиони долари бяха също изсипани в бедната тогава Индия (която при всеки удобен случай в миналото се нареждаше рамо до рамо със Съветския съюз в сесиите на Обединените нации), за да помогне на нейните гладуващи милиони, които умираха като мухи по улиците на Бомбай и Калкута, само за да научи по-късно с възмущение, че индийското правителство е употребило тази щедра помощ за придобиване на атомна бомба!?

Неотдавнашният шпионски процес „Еймс“ е един друг пример на американски зле премерен алтруизъм: след като САЩ прахосаха порядъчна сума пари за реставрирането на руската опустошена икономика, тяхното правителство е дарило семейство Еймс с над 2.5 милиона долара да шпионира Щатите!...

Хиляди томове „за“ и „против“ са изписани относно същността на понятието „комунизъм“. Моята преценка на този неразбран и абсурден режим е за мене свършено ясна: иронично, комунизмът е изграден върху човечна философия, усвоявайки в своята риторика най-основните християнски добродетели: братство, равенство, честност, трудолюбие, целомъдреност, скромност и морал.

В противовес той не може да съществува на практика, без да има постоянно прицелни обекти за ОМРАЗА – капитализъм, плурализъм, империализъм, либерализъм и като логичен

резултат – ЗАВИСТ, НЕНАВИСТ и ОТМЪЩЕНИЕ! В това се състои привлекателната „сила“ на комунистическата догма, която обаче рано или късно се отхвърля категорично като една непрактична и неприложима трайна форма на управление. А това се обяснява главно и единствено с вековно проверената римска истина: „Човек за човека е вълк!“ И до ден днешен това си остава неоспорим факт. За нещастие това важи и за съвременна Америка с нейните злокачествени тумори, водещи до едно вероятно лекомислено самоунищожение!

ПРОЛОГ

Съдбоносният ден бе избран – 12 юли 1955 г. Ние имахме добро основание за този избор: голям български религиозен празник – Св. св. Петър и Павел, когато комунистите, верни на своите атеистични убеждения, се опитват всячески да предотвратят посещения на черкви чрез уреждане на митинги (където се държи сметка на присъствие) или на пикници, футболни мачове, фестивали и т.н. На 12 юли беше насрочен интересен и решителен футболен мач в Петрич – граничен град, в чиито околности аз работех на геоложки сонди.

Докладвах на моя началник, че заедно с двама наши колеги (братята Владимир и Димитър Нойкови), жена ми Елена и нашия 4.5-годишен син Боби сме запланували празничен пикник в подножието на красивата Беласица. Той одобрри нашия план за гения като „добра манифестация против черквата“! За нас най-важен беше фактът, че голямо число войници, които пазеха границата осторожно в делнични дни, днес ще имат кратка отпуската заради мача. На това разчитахме.

Облякохме се с леките си зелени работни дрехи. Взехме с нас само ловджийските си ножове. Ние никога дори не се опитахме да се снабдим с огнестрелно оръжие (пистолети) по много причини: никой, освен членовете на комунистическата партия, нямаше позволение или право да притежава такива, много трудно и рисковано бе да ги търси човек на черната борса; в краен случай, дори да имахме такива с нас, ако ни арестуваха при опит да бягаме, не бихме могли да обясним тяхното предназначение, докато да носим ловджийски ножове в планините, обитавани от диви животни, е логично и по-обяснимо. В нашите умове обаче обект на тяхната цел беше единствената ни защита срещу възможна атака на свирепи, добре тренирани граничарски кучета.

Взехме с нас само един вързоп от якета, жилетки и одеяла, малко храна, вода, шахматен комплект (кутия) и китарите си. Последните биха ни послужили като алиби в случай на пропаднал план: тогава въпреки нашите слаби обяснения и неубедителна аргументация, че сме били на пикник и сме се загубили по пътя, наличието на китари би било „доказателство“ за невинна екскурзия, а не за бягство. Но, откровено казано, не мислехме за провал, ние се надявахме и твърдо вярвахме в сигурен успех на нашата мисия.

Трябваше да се доберем почти до билото на Беласица, пазейки пълна тишина и не причинявайки почти никакъв шум, за да се слеем, колкото е възможно, с тихия свят, който ни заобикаляше – гигантски дървета, протегнали ръце нагоре за въздух и слънчева светлина, бодливи храсти и висока, бухна трева. Сърцата ни почваха да бият бързо, когато понякога някоя изплашена птица издаваше внезапен кръсък или при шума на бягаща лисица или обезпокоен гизган. Боби, нашият четири и половина годишен син, беше най-големият ни проблем. Без да разбира положението, той весело се провикваше, възбуден при появата на всяка пеперуда или птичка. Освен това неговото постоянно бръцолевене и задаване на хиляди въпроси, на които по това време никой от нас не мислеше да отговаря, не влизаха в нашите планове. На нашите заповеди да мълчи той невинно искаше да знае защо. Ние не смеяхме да му кажем истината, понеже, в случай че сме заловени, той би изложил нашите истински, приготвени предварително планове. Така че аз бях принуден да шепна в ухото му да пази тишина, за да не привлича „големите лоши мечки, които са наблизо“. За кратко време поне тая тактика се оказваше успешна.

Понеже знаехме отпреди, че охраната и тайните постове се удвояват нощно време, започнахме да се изкачваме около 10 часа сутринта. След близо четири часа пълзене, промъкване, криене, сечене на храсти и клони с ножове накрая се добрахме до най-опасната зона в планината – точно на самото място, което си бяхме определили предварително. Ние се възгледяхме за момент отдалеко във внушителния надпис: „Не преминавай – стреля се без предупреждение!“ Точно тогава аз почувствах как кръвта ми замръзва във вените!... Това значи, че от този момент нататък ще вървим ръка за ръка със смъртта!... Няма вече извинения!

Бях чувал, че има някаква „зона“ между реалния свят и този отвъд неговите граници през време на смъртни опасности – операции, кома, където човек „преживява“ мигновено целия си живот, илюстриран като на филмова лента. Сега това ми звучи малко странно и невероятно, но тогава, пред границата, вцепенен от възбуждение и страх, в ума ми наистина трескаво изплуваха илюстрации от ранните ми живот: светкавични мисли, мигновени размисления, самокритика, доводи, въпроси и логични заключения, разсъждения и готови отговори. Виждах себе си в един странен процес на справедлива самозащита и самоуспокояване. През цялата тая вихрена панорама на сцени от моето детство и юношески преживелици аз виждах свързан с тях един постоянен, настойчив и мъчителен въпрос: ЗАЩО? Защо трябва да бягам? Защо напускам Родината си? Защо изоставям старите си родители? Защо се разделям със сестра си, с роднини, близки и приятели? Защо излагам на смъртен риск живота на невинна жена и дете? Защо трябва да бъда моята логика и моите лични убеждения и мироглед решаващият фактор за съдбата и бъдещето на най-скъпите за мен хора, които не са в нищо виновни – неподозиращи моите планове и решения? Защо станах заклет антикомунист, когато отраснах в нищета и оскъдица? Нима имаше от мен по-бедно дете, което да съм познавал? Нали това позорно петно, наречено „бедност“, висеше като прокобен меч и клеймеше името на нашата фамилия въпреки лицемерните успокояващи поговорки, като „бедността не е порок“, с които ми тъпчеха главата, за да не плача? Не беше ли тая дума – „бедност“, която ме преследваше като безмилостен бич и ме мъчеше през ранните ми ученически години ден и нощ? Тогава чувах с безпокойство хората да говорят за „бедност“, „бедността“, „бедни люде“, „бедно семейство“, „бедно дете“ и т.н., понеже съзнавах, че става дума за нас, но не знаех точно защо. Когато питах майка си защо нямаме коледна елха, както другите хора, или защо аз не мога да имам истински футбол, а парцалена топка, отговорът беше винаги един и същ: „Понеже сме бедни“. Бедност, бедност, бедност!... Само това чувах, това знаех и с това живеех. Оттогава се бях зарекъл с детска решителност и наивен оптимизъм, че когато порасна, никога да не съм беден, без да зная как! Но нали комунистите дойдоха на власт в името на бедните? Защо аз съм таксуван като враг? Ето, виждам се като ученик в първо отделение – да пристъпям горд и радостен за първи път в „храма на знанието“, придружен от сестричката си – пет години по-възрастна от мен, за да си купя читанка „на старо“ от преминалите вече в по-горните отделения ученици. Аз тогава си мислех, че купуването на учебници „втора ръка“ е нещо обикновено и в реда на нещата, но когато ги сложих с радост в моята мукавена кутия за обувки, вместо в спретнатата раничка или кожена чанта, като тия на другите деца, разбрах, че не съм един от тях... И те го потвърдиха чрез тяхната вродена детска жестокост, като грабнаха от ръцете ми и разхвърлиха книжките и тетрадките ми във въздуха. Облян в сълзи, аз чувах само техния презрителен смях, обидни думи, подигравателни закачки и груби насмешки. Но нали съм беден, сигурно така трябва да бъде и аз би трябвало да се помиря с участието си. Бедността стана постоянен спътник в моя крехък, млад живот, придружен със съответните рахит, ревматизъм и сърдечни заболявания – резултат от обитаване на влажни мазета, наречени „бечове“. Там живеехме в една единствена стая ние, четиримата – цялото ни семейство! Родителите ми спяха на пода, а единственият креват беше споделен за спане от мен и сестра ми. Нямаше ток, а газена лампа. Стаята служеше за спалня, кухня, гостна и всекидневна – без вътрешен клозет и

канализация, без водопровод. Вода носехме със стомни от уличната чешма – два-три блока от нас. На пода вместо килим или черга имаше розетка. Печката ни служеше за отопление, готвене и „учебно място“, където ние със сестра ми сягахме пред отворената ѝ фурна и с тикнати крака в нея, на топло, под мигащата газена лампа си вършехме домашните упражнения, зададени в училище. Често стаята се пълнеше с пушек благодарение на суровите върбови дърва, сечени край Дунава, отпускани по един кубик на сезон от градското Комисарство на бедни семейства. В повечето случаи аз носех шушони вместо обувки, а през лятото – обезателно бос! Именни и рождени дни не празнувах не само от невъзможност да приемам и черпя гости, но преди всичко от срам да ги покая „вкъщи“, защото нашата наета по наем „квартира“ нямаше дори нормална външна врата като на други хора – отвесна, да се отваря напред и назад, а имаше две полегати крила, наречени капандури – два дървени капака, които се дърпаха нагоре и настрани, откривайки 2-3 стъпала, водещи в нашия беч – влажен, тъмен и неприветен! Пред двора на улицата беше прашна и непавирана, а вместо тротоар имаше калдъръм.

Колкото до коледни подаръци, за мен те бяха скромни, оскъдни и редки – затова ги помня и до ден днешен: една красива малка книжка, която ме пренасяше вълнуващо в Дивия запад, четена и прочитана много пъти в захлас, и аз я пазех като очите си. Казваше се „Белият мустанг“ – подарък от сестра ми. Спомням си също, че понякога получавах от добрата си майка, за голяма моя радост, изплетени от нея вълнени чорапки или ръкавички! По Заговезни, когато според традицията се искаше прошка от по-старите в семейството, аз можех, и то не всяка година, да спестя само няколко лева, за да купя като подарък един портокал за майка си, един лимон за баща си и една мандаринка за сестра си и с голяма гордост да им ги поднеса, когато им целувах ръка „за прошка“. След това следваше голямата веселба и смях през време на традиционния ритуал със закачената на конец от тавана бяла халва. Бедни празници! Веселието и радостта ми бяха сърдечни, но в душата ми тегнеше мъка, защото аз виждах и съзнавах дори на тая възраст, колко неволи, несполуки, мъки, нови надежди, разочарования и тегла родителите ми понасяха и преодоляваха с нов оптимизъм и вяра за по-добро бъдеще, за по-добър късмет, за по-щастлив жребий в живота, за да доставят на мен и сестра ми дори тия малки удоволствия, всекидневния хляб и скромен подслон. Помня, когато баща ми ни уверяваше насърчително и често с гумите: „не се отчайвайте, и нашият петел ще пропее някой ден!“ Уви, моя ден за тях никога не дойде. Когато след няколко опита да се възползва от таланта си в сладкарския бранш, първо като майстор сладкар на заплата, а след това като собственик, той беше регистрирал новата си сладкарница, без да се отчайва и с нов кураж с името „Нова надежда“. За жалост съдбата и моя път му обърна гръб!

Като ученик, болав и телесно слаб, получавах безплатно от училищния лекар „по бедност“ рибено масло и витамини. Като прогимназиален ученик се хранех пак безплатно в училищната трапезария, специално създадена „за бедни деца“. Изпращан бях все „по бедност“ на летни ученически колонии на море или планински ваканции... През целия си млад живот виждах всекидневно отвратителните лица на беднотията, нищетата и оскъдицата!

Ето такава беше моето „резюме“, моят „политически ценз“, моето „капиталистическо“ минало, моята „неблагонадеждност“ в очите на угоените комунистически лентяи, за да ме заклеймят в техните архиви като враг. Зарегистриран веднъж като такъв, на мен се отричаше хляб, висше образование по избор и сносно бъдеще. ЗАЩО? Те знаеха, че имам роднини в САЩ – далечни икономически емигранти от ранните години на 20-и век, където моят полуграмотен свако е бил пикъор – работник по жп линии, а леля ми заета с майчинство и домакинство: скромни и трудолюбиви хора с ограничени възможности. След Втората световна война от време на време те ми изпращаха чрез международни помощни организации малки колетчета с някоя риза, обувки и вратовръзки. Аз ги носех и им се радвах, защото по това време в България, поради липса на материали и конкуренция, почти всички младежи носеха

Все едно и също: монотонни, сиви поплинови ризи, „координирани“ със зелени габардинени панталони, и то тия, които имаха възможност да ги намерят и купят – мнозинството се задоволяваше с „прогресивните“ якета, винтяги и каскети. А аз бях „различен“, биех на очи, носейки „упадъчни“ и „пропагандистки“ грехи, както ми беше заявено с предупреждение във Ветеринарномедицинския факултет, където бях студент. Аз им отговарях според истината: „Нося ги не по избор, а по принуждение, понеже нямам други!“ Въпреки нашата беднотия и факта, че аз бях винаги отличен ученик, пръв по успех в гимназията, председател на класа, първенец на випуска като абитуриент, надлежно награждаван, отличник в армията и „редовен“ бригадир през летните месеци по тунелите на жп линията Перник—Волюяк, автострагата на Витоша или друга лятна ангария по квартални обекти и член на ДСНМ, в очите на червените сатрапи аз бях „капиталист“! Защо сега напускам България? Точно по тия причини: заради тая нагла несправедливост лично спрямо мене, заради самия нечовешки, атеистичен режим на своеволие и диктатура, за доброто на младоото ни семейство и за по-светло бъдеще на децата ми, и накрая, колкото и иронично да звучи – защото те самите, комунистите, ме направиха отявлен антикомунист! Това е истината! А ето че сега... „Защо стоим тук и чакаме?“ – прозвуча отнякъде познат глас. Гласът на жена ми!... Той мигновено ме върна в реалния свят. Аз гледах като хипнотизиран пред себе си самата гранична ограда – очи в очи! „Защо чакаме тук?“ – повторно чух гласа на Елена, който тоя път ме осъзна напълно: пред мен стоеше истинската граница – укрепена и настръхнала, кулминационният обект на нашата четиричасова „екскурзия“! Няма вече връщане назад, няма вече колебаене, няма извинения!...

Ние всички се спогледахме в гробното мълчание на момента, всеки един от нас съзнавайки, че това е сюблимната минута на действие, на взаимно съгласие и решителност. Мълком, аз стъпих пръв в „забранената зона“, която е сравнително тясна ивица земя, около 200-300 метра, опасваща цялата южна граница на България. Това за мене беше връхният стадий на страх и възбуда, но това беше само моментно. Понеже не усетих никакъв куршум в тялото си, внезапно всяка част от моя организъм започна да работи трескаво, като автомат, много бързо и усилено. Всички мои сетива бяха изострени до крайност. Най-малката грешка можеше да ни струва живота. Аз се обърнах за момент назад, за да се уверя, че групата ме следва. Забелязах караулната скрита съобщителна система, посочих на следващите ме опънатата ниско във високата трева жица: всяко случайно спъване би предизвикало внезапен пиротехнически спектакъл в небето, предупреждавайки граничарите и давайки им точното място на нарушителите. Освен това трябваше да се внимава и за минни полета, понеже знаехме, че такива съществуват в разораната земя, но никой от нас, разбира се, не можеше да познае къде точно някоя смъртоносна мина е заложена. Поради тая причина ние трябваше да се следваме на разстояние един от друг, като стъпвахме точно в следите, оставени от водача. Аз почнах пръв, следван от моя приятел, после жена ми с Боби на ръка и последен – братът на моя другар. Много предпазливо избирах подходящо място, където да стъпи кракът ми, винаги избирайки част на корените от гигантските дървета, изпъкващи тук-там над земята. Бавно и предпазливо, най-после се добрах до самата, издигната високо, гранична ограда, изградена от „червената“ стража. Тя представляваше едно четириъгълно високо препятствие от стъблата на отрязани млади фиданки, близо наредени едно до друго и свързани с бодлива тел на няколко реда – от долу до горе и после на диагонал. Тука вече аз се превърнах на робот: нямаше болки, нямаше разум, нямаше връзка между мозък и крайници. Последните като че ли не бяха вече част от моето тяло – те работеха трескаво и самостоятелно без мой контрол; късаха бодливата тел със свръхчовешка сила, непозната за мен досега, безчувствени на болки, облени в кръв, стискайки здраво големия ловджийски нож, под зверското сечене на който падаха отсечени парчета от младите дървета на оградата. Аз успях да отворя доста прилична дупка, разрушавайки за кратко време цяла секция от тая солидна фортификация под действието на резервни стимули и нагони на първобитен звяр

и обилен прилив на извънреден адреналин! Все още окуражени от липсата на контакт или признак на граничарска активност, ние пуснахме Елена да се промуши първа през отвора, подавайки Боби отвъд оградата в ръцете ѝ. Следваха я двамата братя, аз бях останал последен с багажа. Не ми отне много време да ги настигна, понеже те всички бяха потънали до гуша в един широк ров, изкопан дълбоко нарочно за тая цел, пълен догоре с нарязани и сечени клони, вейки и бодливи сухи храсти...

Този грандиозен капан от огромна величина, почти безкрайна, се простираше успоредно с оградата и само на около 50 метра зад нея. Ние нямахме друг избор освен да я прекосим. Фактически това беше действителната граница – последната пречка на нашите мечти за свобода! Трябваше да се борим и работим с всяка част на телата си, за да се придвижим на нищожно кратко разстояние, малко по малко, понеже всеки опит да освободиш единия си крак те караше да затъваш все по-дълбоко и по-дълбоко в тоя дяволски океан от сухи, бодливи клони. Техните тръни и шипове разкъсваха дрехите ни на ленти и ръцете, телата и лицата ни бяха облени в кръв. Изглеждаше ми в тоя момент, че няма да можем да успеем, преди да стане доста късно, понеже точно сега беше отлично време за комунистите да ни хванат като мишки в капан! За щастие, очевидно те не ни видяха, нито чува ужасния шум, който правехме – нямаше абсолютно никакъв начин да го избегнем. Най-после, след големи мъки, болки и усилия, ние всички се добрахме до спасителния отвъден бряг – полуживи, но радостни с успеха си!

Но опасност още съществуваше, защото сега се намирахме в т.нар. ничия земя и комунистите все още биха могли да стрелят по нас или да пуснат тренираните си кучета по следите ни. Имаше и такава вероятност за нас – да се загубим поради това, че по тия места границата криволичи и прави серия от извивки и естествени зигзаги, така че всеки един, който не е проучвал картата с грижа и голямо внимание, много лесно би се озовал обратно в българска територия или близо пак до границата.

Ние внимавахме да спазваме правилната посока: право на юг! Разпределихме багажа помежду мъжете, аз взех Боби на ръка и започнахме най-дългото „крос кънтри“ бягане, каквото съм опитвал в целия си живот: бягайки, бягайки и бягайки много километри нагоре и надолу – гладни, жадни и ужасно уморени. Имаше моменти, когато аз наистина чувствах, че ще падна на земята с Боби в ръцете си. В такъв един момент, когато сърцето ми вече беше готово да се спуска в гърдите ми, аз внезапно замръзнах на място, изтръпнал и ужасен от кучешки лай!...

Възможно ли е това да се случи? Бихме ли могли да бъдем толкова нещастни и без късмет, за да завършим нашия дълъг път с такава трагедия? Можехме да чуем силното биене на сърцата си. Без команда, мълчаливо, но с голяма решителност извадихме от каниите ножовете си в очакване на неизвестното! Следващия миг пред нас изпъкна озъбената и свирепа муцуна на едно огромно куче, втрепенено в нас и готово да скочи. Тогава тишината беше нарушена от човешки глас с команди за кучето на гръцки език. Това беше гръцки овчар със стаго овце!...

Ние закрепяхме радостно, почнахме да скачаме като деца, прегръщайки и целувайки се, включително и стария овчар, със съзи на очи. Тогава аз се отпуснах на земята, безчувствен, съзнавайки колко ужасно уморен бях, колко болезнени бяха раните и граскотините по цялото ми тяло! В такава състояние и с такива чувства бяха и всички други от групата, но само за кратко време: в следния момент ние се видяхме в компанията на двама гръцки войници, претърсвайки ни за оръжие. Неописуемо щастливи и признателни, за пръв път ние се уверихме, че най-сетне, с Божия воля и благословия, сме преминали границата безопасност – вече бяхме в Гърция!...

(Следва)

Още веднъж за отношенията България-Русия

Един обективен анализ на горепосочения казус показва неговия многоаспектен характер, а именно: социално-психологически, политически, икономически и културен.

Социално-психологическият мотив е изключително на морално-емоционална основа и се изразява най-вече в т.нар. русофилство. То води началото си от Българското възраждане, когато очите на част от нашите възрожденци са обърнати за помощ към Русия. Този български народопсихологичен феномен се засилва особено много след освобождението на България от турско робство с помощта именно на Русия. Вярно е, че много видни западни дипломати, държавници, писатели, интелектуалци и т.н. надават мощен глас в защита на българския поробен народ след кървавото потушаване на Априлското въстание, като Макгахан, Гладстон, Позитано, Юго и т.н., но само руският народ реално се притече на помощ, давайки над 160 хиляди жертви в освободителната война. Не кой да е, а патриархът на българската литература Иван Вазов възпява надеждите и любовта на българския народ към руския в някои свои творби. Каква прозорливост са проявили титаните на българското националноосвободително движение – Апостолът на свободата Левски и гениалният поет и революционер Христо Ботев. Те и двамата са били абсолютно против намесата на някоя от великите сили за освобождението на България (имали са за пример: Гърция, Сърбия и Румъния, които сами са се освободили). Неслучайно Левски пише в своето заветно тефтерче: „Тоз, който ни освободи, той ще ни зароби...“. Да си спомним и за най-големия български държавник Стефан Стамболов (дясната ръка на Ботев), който води една напълно независима политика, воден само от националните интереси на България. Затова именно тогава България беше най-проспериращата балканска държава в Европа. Предagen, Стамболов бе съсечен наскоро от русофилите на Коста Паница. Да си спомним още един исторически факт. Не кой да е, а руският император Александър III се явява противник на обединението на България и отзовава руските офицери от България. След като руската тайна дипломация не можа да убеди султана да нападне България, тя се обръща към сръбския крал, който се наема да извърши това пълкено дело. Това принуждава младата българска армия да извърши невиджан дотогава бърз пеши поход от турската граница до сръбската. Водена от капитани и поручици, нашата армия нанася унизително поражение на сръбската генералска армия.

Съветският тип комунизъм – болшевизмът, продължи имперската царско-руска политика в много по-драстични форми, след като с помощта на своите танкове окупира България на 9 септември 1944 г. и даде властта на българските комунисти (болшевику). България стана най-големият сателит на Москва. Днес, ако се направи едно добросъвестно проучване в това направление, ще се окаже, че огромната част от българите не щат и да чуят за каквито и да са „фило“, освен да имаме български държавници и политици БЪЛГАРОФИЛИ. Такива, каквито са държавниците на Гърция, Сърбия, Дания, Норвегия, Холандия и т.н., които също са малки държави, но провеждат една достойна външна политика в защита на своите национални интереси.

Тук опираме до третия аспект – икономическия. Именно българофилството, а не русофилството изисква да не си разваляме икономическите отношения с Русия, защото:

1. Русия е най-голямата по площ и най-богатата на природни ресурси държава в света.
2. Най-близко е до нас в сравнение с другите големи и богати държави, като САЩ, Китай, Бразилия и т.н. Няма дълъг транспорт, който да оскъпява стоките.
3. Има широк и непрекъснат пазар, който ние загубихме. Трябва да сме прагматици и добри търговци.

И накрая да споменем и културния аспект. Ето тук наистина трябва да бъдем русофили (в определен смисъл на думата).

Велика е руската култура, литература, изкуство, музика... Разбра се, има и други велики култури, като френската, италианската, немската, английската, китайската и т.н. И от тях трябва да черпим знания и опит. Но най-близка до нас е руската по простата причина, че езикът и азбуката ни са близки.

Крайно време е България като европейска държава да докаже на света, че е една наистина независима и суверенна държава с национално достойнство и авторитет.

Цветан Цанински

На нашия незабравим приятел Пано Сарайдаров с обич!

В Родината дойде вестта тревожна, че този свят без теб е вече.

Да те изпратим беше невъзможно в последния ти път далечен.

Тъгата като облак буреносен ни връхлетя, обсеби ни злокобно...

Ти в нас оставащ, чист и свят – да носим с любов и вяра всичко РОДНО!

16.06 2006 г., София

БОЛКАТА НА СПОМЕНА

През 2004 година в България се проведе 29 Конгрес на БНФ (*Български национален фронт*), чиято централа е в Чикаго, САЩ. Това е организация на български политически емигранти, които са напуснали страната в края на Втората световна война и по-късно прогонени от комунистическия режим в България, установен след Съветската окупация на 09.09.1944 год.. На този Конгрес имаше емигранти от всички континенти. Аз присъствах на Конгреса, като поканена от организаторите на организацията в България. Тогава се запознах с мнозина от тях, между които беше и Панайот Сарайдаров, който след бягството си от Белене и България се установява в Австралия. Той беше дошъл от Мелбърн. Близък е бил на баща ми от концлагера в Белене, в който и двамата са били въдворени като врагове на комунистическата власт. Понеже ми предстоеше пътуване до Сингапур и Австралия през близките години, направихме уговорка с него да гостувам и на емигрантите в Мелбърн. За нещастие той почина преди моето пристигане в Австралия през 2006 г.. Само няколко дни ни деляха от срещата с него, която беше чакана с голямо нетърпение, но не се състоя. Пристигайки в Сидни се обадох на неговите приятели в Мелбърн – Борис и Елена, с молба да положат цветя и от мен в знак на преклонение пред паметта му. Те показаха голяма отзывчивост и ме поканиха да отида и до столицата, щом съм пристигнала в Австралия. Гостувах им, усетих близостта им и доверието, с което са поддържали приятелството, но и мъката по загубата на Пано, така го наричаха близките му. Видях къщата, в която е живял той, усетих болката, която е носил в душата си далеч от Родината... Заедно с приятелите му, които станаха и мои приятели, посетихме неговия дом в гр. Морнингтон.

Мълчанието бе в къщата стопанин след вик за помощ и последен дъх... на 15.06 2006 г.

Не беше Пано тук да ме покани след пътя дълъг, който извървях.

Вратата му приятел ми отвори и мъката сърцето ми заля.

Отвътре лъхна мрак и пустота, а на очакването отговори събудената тъжна самота.

Окъпа се душата ми в умора и влагата в очите ми се втурна...

Храната го очакваше на двора, приятелите – неговата урна!

Наоколо бе с непрочетените книги, костюми нови, снимките, кола...

Но той бе на равнище друго, с духа, огрян от нова светлина!

Посетихме и местата, на които е отсядал той. Край океана обгръщах с поглед водите, с вихрен устрем дошли на брега, но прииждаше влага в очите...от болката и от скръбта...Седях до един голям камък и мислех за образа му, останал в душата ми, *на орела преминал върхари, оцелявал при сеч и пожари...*

Пътуването ми обратно от Мелбърн до Сидни беше до прозореца в самолета. След излитането се откри панорамата и погледът ми заигра с неудържимо желание да намеря вече познати места от центъра на града. Това не се случи. Грабнаха ме евкалиптовите гори и усетих зеленината с цялата си душа.

Навлязохме в пустинната част и се смесиха зеленина и кафеникави изображения в отражените сенки. Самолетът се плъзгаше по рехавата повърхност на облаците. Аз се вглеждах в залеза, който с последни усилия хвърляше цвят и оранжевият обръч се размесваше в други нюанси, пригответени от вечерта. Жълти оттенъци се прегърнаха с оранжевото и изригнаха

водоравно пред погледа ми. Игра на цветове. Зелените и оранжеви цветове отстъпваха – си- ньото се сбогуваше с последната слънчева светлина и демонстративно ме потапяше в мрака. Си- ва мъгла се въртеше около крилете на самолета, но бързо се гмуркаше в разнообразието от разцветки. Светлините в самолета грейнаха. Аз отпих от красотата през прозореца и останах с вперен поглед навън, защото прелитахме над Камбера. Светли петна се виждаха в далечината. Единични светлини очертаваха местата на магистралите, които бързо се загуб- ваха в мъгла. Мракът изтръгваше напористите светлини от земята, за да очертае пътя на моето любопитство.

Наближаваше Сиъни потънал в разноцветни светлини. По пътните артерии се стичаха потоци от светлини. Изглеждаха като набодени топлийки в голямото пространство на край- брежието. Откривах пламъци между тях с образ на разгарящи се факли, които се гмуркаха или изкачаха от океана. Някои потъваха в синята вода на осветени водни басейни и изтръгваха чувство за величие от тях. Това ме връщаше към преживяното в Мелбърн, океана с любимото място на Пано, където е търсел отмора и всичко, което видях там. Връщах се мислено към каменистия бряг на океана, където често е отсядал Пано, далеч от Родината, и разбирах, *че в кръговрата на живота една въздишка има смисъл – щом пътят кратък към Голгота с вода и камък е описан...*

Взирах се в калейдоскопа на живота и с благодарност към моите нови приятели, про- гължавах да търся себе си в движението – наречено живот с предстоящото пътуване към Синганур и нашата Родина – България. *Най-прекрасното място на света!*

СКРЪБНА ВЕСТ

На 3 март 2016 година в гр.Орегон, щата Охайо, САЩ

ПОЧИНА

антикомунистът, борец за свобода и демокрация в България

СТРАХИЛ КУЗМАНОВ

(1942–2016)

От 1975 г. Страхил Кузманов живее в САЩ. В България има 4 присъди за антикомунистиче- ска дейност. Напускайки я, той продължава борбата срещу комунистическия гнет в Родината си. Участва със сили и средства в създаване и разрастване на българското задгранично движение. Член е на ръководството на организацията „Обединени български демократични сили“.

Животът му е пример за подражание как трябва да се служи на Род и Родина.

Мир на праха му!

БНФ – БОРБА

Кой е Страхил Кузманов

Едно интервю на Аксения Димитрова

Страхил Кузманов е роден през 1942 г. „Баща ми е от Егейска Македония. Отраснал е в Истанбул, но бе българин, дошъл да служи на майка България и останал до края“, казва Кузманов. Майка му е от Перушица. „До- стойна жена! Двамата ме възпитаха да съм достоен и доблестен българин“, казва Кузманов.

Когато през 1974 г. напуска България, е на 32 години. От 1961 г. до тогава има 4 присъди и общо 8 г. и 7 месеца затвор – като трудовак през 1966 г. е съден за опит да премине нелегално границата; през 1970 г. – заради притежаване на валута и карта на България и съседните страни. От 1975 г. живее в

САЩ. Един от инициаторите за създаването и разра- стването на Българското освободително движение (БОД), шеф на Българския революционен съюз, член на ръководството на емигрантската организация Обединени български демократични сили. Женен е за американка. „31 година тя е моя добра другарка в живота. Неведнъж е страдала заради моята обвърза- ност с родината. Винаги е била търпелива и с респект към моята отговорност за освободителната борба в България“. Страхил Кузманов бе любезен да отговори на въпроси на в.„24 часа“ от Охайо.

– **Вярно ли е, че сте подготвяли взривяването на резиденциите „Бояна” и „Оборище”, г-н Кузманов?**

– Да. Всичко, което съм вършил преди и след бягството ми, е било начин на борба срещу комунизма и за доброто на България. Бях само един от многото поборници за освобождение от червеното робство и за независимост от СССР. Годините, в които живяхме, бяха равни на ада.

– **Кога решихте да организирате атентатите?**

– Това стана без съгласието на БОД, чието ръководство не възприемаше тази тактика, но аз бях един от ястребите. Пратих писма до няколко институции в България, че ако не върнат майка ми от изселничество, ще взривя 13 български представителства на Запад. Имах подкрепата на част от Българския революционен съюз, но и много хора от БОД също поддържаха тезата, че борбата трябва да се води и по този начин.

– **Значи емиграцията бе разделена?**

– Така е. Имаше решителни, умерени, страхливци, предатели, агенти. Но в името на добрата организация някои решения не трябваше да се вземат публично.

– **Защо бяха осуетени атентатите?**

– Защото бяхме предадени. През юли 1977 г. влязох нелегално в България през Румъния, но взривът не дойде. По-късно в знак на протест създадох наказателния батальон „Борис Арсов”, на името на този, който отвлякоха в Австрия и убиха в Пазарджишкия затвор.

– **Планирали ли сте атентати срещу паметника на съветската армия и съветското посолство?**

– Да. Имаше план и за взривяването на ОУ на МВР в Перник. Това бе преди да напусна България. Докато бях в затвора, а после в Белене, подбирах хора, с които, като излезем на свобода, да координираме действията си. Когато ми дадоха досието през 1996 г., в архива на МВР ми казваха, че не са виждали по-голямо досие от моето – около 3600 страници. Разработвали са ме повече от 30 години под различни названия – Искра, Подлец, Дурак, Скитник, с помощта на повече от 120 агенти.

– **В докладите на ДС пише, че сте били финансирани от Анастасия Димитрова-Мозер.**

– Това не е вярно – преувеличено е от някой агент, внедрен в нашите редици. Никога не съм я познавал. Абсолютна измислица и лъжа е, че при успешно приключване на взривовете ще получим 50 хиляди долара. Никога не сме ползвали пари на чужди разузнавания, организации или правителства. Всичко сме давали от джоба. Вложих свои 10 хиляди долара за купуване на оръжие за атентатите.

– **Защо искахте да убиете консула във Вашингтон?**

– Той идваше на българските събори в Толедо, където се срещаше с българските шпиони в САЩ. Казах му да не е стъпил повече, че ще му изхвърчи главата, а той е пратил рапорт, че има закана, че ще бъде убит.

– **След 1980 г. сте продължили с мирни средства.**

– Пращахме нелегални позиви, апели, програмата на БОД. Знаех, че отварят пощата, но имах и други

канални. Чувствах, че сме предадени, че между нас има доносници. Имам много силна интуиция, а и получавах информация чрез вътрешната мрежа, която бях подготвил. Те ме информираха, че цели райони около бул. „Георги Кирков”, където живеях преди емиграцията, са блокирани от ДС, за да ме арестуват. Въпреки това между 1976 и 1985 г. успях да вляза 3 пъти нелегално в България с фалшиви канадски паспорти като син на бивши руски емигранти. Говорех добре руски. Целта ми бе да изграждам вътрешната мрежа на съпротивата. Бях верен последовател на Левски, който бе мой кумир. Ако всички емигранти бяха като мен, свободата щеше да настъпи много преди 10 ноември 1989 г.

– **Не ви ли беше страх?**

– Бях си сложил главата в торбата. Знаех, че ако ме хванат, ще ме убият, затова бях готов да действам пръв. Знам, че е имало заповед за елиминирането ми.

– **Не се ли притеснявахте, че при акциите могат да загинат невинни хора?**

– Не съм толерирал терористичните акции, в които загиват невинни и деца. Винаги съм мислел за това и ако е имало и най-малък риск, не съм предприемал нищо. Моите акции бяха насочени срещу резиденциите, където нямаше невинни. Бе ми омръзнало от вечеринки и прокламации, които не даваха резултат.

– **Кога напуснахте България?**

– На 11 март 1974 г. ме изселиха принудително в с. Топчии. Бях предупреден, че ако се отдалеча дори на 500 м, ме заплашват 3 години затвор. Но успях да избягам. 1 седмица грижливо подготвих нелегалното си преминаване на границата. Бе студена зима, но това не ме спря. Бяха създали от мен фанатичен враг, готов на всичко. На около 200 м преди браздата бяхме забелязани и започнаха да стрелят. Раниха ме, но не изпитвах страх. Знаех – сега или никога. После вървах около 100 км пеш до Ниш, а оттам с товарни влакове се придвижих до италианската граница. От деня на бягството ми бяха минали 6 дни, бях загубил 18 кг.

– **Кога се завърнахте в България след промените?**

– Нямах търпение да съм на родна земя. След 9-месечно забавяне получих виза. Може би целта им бе да ме откажат, но не знаеха с кого си имат работа. Бях при подпалването на Партийния дом през август 1990 г.

– **С какво се занимавахте в САЩ?**

– 17 години имах строителна компания. Успях да заделя средства, които инвестирах на борсата, за да съм обезпечен на стари години. До 1989 г. развивах активна политическа дейност, но откак България тръгна по пътя на демокрацията, спрях. Не съм се връщал близо 6 години, но продължавам да следя какво става в родината.

– **Липсва ли ви България?**

– Да, винаги ми е липсвала. Ако нямаш ангажимент към семейството си, бих се завърнал. Аз отдавна съм американски гражданин, но съм първо българин. Няма нищо по-свято и обично от родината.

„24 часа”, 27 декември 2006 г.
(Със съкращения)

Текст от в. „Щурец“, публикуван през 1933 г.

Вероятният автор е Райко Алексиев

За България може да се каже, че е свободна страна. И по правилно казано – България е странна свобода.

По устройство е държава, в която всеки се устройва, както намери.

Намира се на кръстопътя на дребните амбиции.

Населението ѝ се състои от бивши, сегашни и бъдещи министри.

Занятието на всички се състои в това: сегашните министри да дават амнистия на бившите, а бъдещите – на сегашните.

Страната е разделена на 14 окръга, 60 партии, 600 крила, 6 хиляди групи и 6 милиона мнения, като всяко отделно мнение подлежи на разцепление.

Разположена е между границите си, а разположените в нея не знаят никакви граници.

Снабдена е с железници, чрез които най-лесно се стига до катастрофа.

Има добри и уредени прави пътища, обаче поданиците ѝ предпочитат да вървят по кривите, защото са по-утъпкани.

Страната има държавен строй, но самият строй не върви под строй.

Държавата се управлява от хора, според случая.

Случаите пък се управляват от случайни хора.

България търгува с всички. Но случва се и обратното – всички да търгуват с България.

Националният девиз на държавата е „Съединението прави силата“, поставен върху разединеното Народно събрание, на което му е нужно да намери една сила, която да му направи съединението.

Държавният девиз на нацията пък е „Боже, пази България“.

В случая Бог е натоварен да пази България вероятно защото другите са заети да си пазят частните интереси.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Не на забравата!

9 септември 1944 г. – най-черната дата в новата история на България

Преди 72 години, в края на Втората световна война, съветските войски окупираха България. Възползвайки се от това, българските комунисти заграбиха властта и започнаха кървавата разправа с българите, недолюбващи комунизма.

На снимката: Второто правителство, съставено от проф. Богдан Филев (12 април 1942 – 24 септември 1943 г.), полага клетва пред XXV Обикновено народно събрание. Отляво надясно: Хр. Калфов – председател на Народното събрание, Богдан Филев – министър-председател, П. Габровски – министър на вътрешните работи, проф. Б. Йоцов – министър на просветата, Д. Божилов – министър на финансите, К. Партов – министър на правосъдието, ген. Н. Михов – министър на войната, Н. Захариев – министър на търговията, Хр. Петров – министър на земеделието, Д. Василев – министър на благоустройството, В. Радославов – министър на железниците, Д. Пешев – зам.-председател на Народното събрание, Ст. Мошанов – зам.-председател на Народното събрание.

Всички те бяха осъдени на смърт от т.нар. комунистически народен съд и екзекутирани заедно с елита на българската политическа и интелектуална мисъл – регенти, министри от други кабинети (Божилов, Багрянов, Муравиев) и народни представители от XXIV и XXV Народно събрание, общо 104 души, екзекутирани на 1 февруари 1945 г. **Само затова, че преди всичко обичаха България и работеха за нейното благополучие и независимост. С поклон да си спомним за тях!**

(отпечатано в „Борба“, 2008 г.)

**Въра
Сила
Суверенитетъ**